

Dorka-történetek

Írta:

Árvay Mária

Kapcsolat: arvay.marika@gmail.com

TARTALOM

A szerző előszava

Dorka karácsonya
Humor a lovak körül
A muzsika hangja
Pali bácsi küldetése
Minden, ami ló!
Ha a lovak beszélni tudnának!
Dorka álma
A jó szó segít
Dorka-dilemma
Ismeretlen ismerősök
Mélyen a felszín alatt
Álomból valóság
Bolondos csütörtök
Dóra segít
Noémi
Lóháton jól játszom!
A nevemet adom érte

A szerző előszava

Lovas a sötétben! Egy kislány, aki soha nem láthatja a lovak kecses mozgását, szőrük csillogását, e nemes állatok szépségét! Mégis, mint tapasztalni fogjuk, számos érdekes élményben lesz része! Oktatója és lovas barátai segítségére lesznek ebben. Hogyan kerül egyre közelebb a lovakhoz, a lovagláshoz? Miként lesz számára egyre fontosabb ez a testet-lelket felemelő sport? A történetekből kiderül!

Tehát jelszavunk ez legyen: LÓ-ra!

Köszönetnyilvánítás!

Mindenekelőtt szeretnék köszönetet mondani e történetek ihletőinek: legkedvesebb oktatóimnak és négy lábú barátaimnak!

Oktatóim szaktudásukkal segítenek abban, hogy ló és lovas biztonságban és jól érezzék magukat együtt. Oktatóimtól sikerélményt, önbizalmat és egyre nagyobb bátorságot kapok. Sporttársaim, a lovak, pedig nyugalmat, türelmet, kitartást, együttműködést, a csapatmunka szabályainak fontosságát és legnagyobb örömét adják.

Ajánlás!

Ezek a történetek egyrészt vak sorstársaimhoz szólnak, megüzenve nekik, milyen szép sport is a lovaglás, talán sikerül a kedvüket is meghoznom!

Másrészt, szólok egészséges, látó társaimhoz is! A lovagláshoz és a lovakkal való együttléthez a legegyszerűbb gyakorlatok is csodálatosak, ugyan sok minden nem adatik meg egy látás-sérültnek; mégis a legkisebb dolgokban is érdemes keresni az örömforrást!

Kívánom, hogy ez a kis könyv sokak számára kellemes élményt nyújtson!

Árvay Mária

Az alábbi történet szereplői nem valós személyek - csupán a szívükben rejlő gondolatokat szeretnék tolmácsolni az olvasóknak!

Dorka karácsonya

A 14 éves, születése óta vak lány élete gyökeresen megváltozott, amikor elkezdett lovagolni. Szülei a televízióban látták több alkalommal is, milyen boldogságot ad a lovaglás egészséges és sérült embereknek egyaránt, s Dorka gyenge önbizalmára, kudarcokkal teli életére igazán jó hatással lenne már, hogy bekopogtasson hozzá a siker, a boldogság!

Hosszas keresgélés után a szülők rátaláltak egy csendes, nyugodt, szép környékre, ahol az oktató vállalta a vak lány lovagoltatását:

„Próbáljuk csak meg, ismerjük meg egymást, a lovaglás öröme mindenkié, a lehetőséget mindenkinek meg kell kapnia!” Közben Dorka vállán nyugtatta a kezét, s megsimogatta. A kislány mosolygott. - Talán itt még szeretni is fogják?

- Hogy hívnak? - kérdezte a kedves női hang a kislánytól.

- Kovács Dóra, Dorka vagyok.

- Micsoda egybeesés! - kiáltotta az oktató. - Én is Dóri vagyok, de nem ez az érdekes. A lovacska, akit kiválasztottam neked, szintén, Dóri! Tehát, Dóri, Dórral lovagol Dórin, de jó! Mégis, a névazonosság elkerülése végett, legyen a lovacska Dóri, az oktató Dóra, s a kis lovasunk Dorka.

Megállapodtak abban is, hogy tegeződhetnek, látta Dóra, hogy a kislánynak szüksége van erre a közvetlenségre, valami feszültséget látott a gyerek arcán, majd kideríti, mitől!

Másnapra beszélték meg az első óra időpontját. Az oktató már messziről köszöntötte a kislányt:

- Szia, Dorka, már vártalak!

- Igazán? - gondolta a kislány -, de jó ezt hallani!

- Gyere, bemutatom neked Dórit, a négylábú pajtásodat!

A ló, egy 19 éves, sötétpej, kisbéri kanca, nyugodtan állt, megérezte, hogy most valami különös dolog történik. Az oktató gyengéden végigfuttatta a kislány kezét a ló nyakán, oldalán, sőt még az orrát is megmutatta neki, ahonnan kellemes, meleg levegő áradt.

„Milyen érdekes - gondolta a ló -, ennek a kislánynak az érintése más, mint a többieké, milyen kedves és gyengéd. Majd ha a hátamra ül, nagyon vigyázok rá, mert érzem, hogy szeret!”

- Milyen jó puha és bársonyos a szőre, olyan dajkálnivaló! - mondta Dorka.

- Majd meglátod, nagyon jó barátok lesztek - mondta kedvesen az oktató.

Nem volt könnyű Dorkának nyeregbe szállni, de a szülők és az oktató segítségével, no meg Dóri mozdulatlan ácsorgásának köszönhetően, sikerült!

A helyes ülés és az egyensúly megtartása végett különböző gyakorlatokat kellett végezni, s Dorka ekkor esett kétségbe, de nem sokáig. Az oktató malomkörzést kért tőle.

- Barátság, nesze neked, itt a vége! - gondolta Dorka. - Fogalmam sincs, hogy kell csinálni, milyen mozdulatot kérnek tőlem! Ismét rám förmednek majd, mint annyiszor a tornaórákon,

ha nem tudok valamit - megint jön a kiabálás, a méltatlankodás, a szidás. „Már megint mit szerencsétlenkedsz!” - hangzik majd, s a könnyek - mint annyiszor - újból kibuggyannak majd szegény kislány szeméből, mert már megint ügyetlenek, esetlenek tartják.

S valóban, amint ezeket végiggondolta, a könnyek ott csillogtak Dorka szemében.

- Mi a baj, kincsem? - kérdezte meglepetten az oktató.

- Nem tudom, hogy kell csinálni a malomkörzést, de kérlek, ne kiabálj velem!

- Kiabálni, én?! - De szívem! Eszem ágában sincs. Megmutatom neked, ahányszor csak kell, s majd meglátod, menni fog!

Ez így is történt, sok más mozdulatot is megmutogatott neki Dóra, s türelemmel, végtelen szeretettel magyarázott, s amint valamit jól csinált Dorka, rögtön dicsérte is!

- „Jaj de szép!” - „Az az! Az az!” - „Nagyon ügyes vagy, gratulálok!”

- Akkor tényleg jól csinálom? De jó! Nem is vagyok annyira buta és ügyetlen, ezek szerint! - gondolta Dorka.

Közben a kislány feszültsége oldódott, elmesélte a tornaórákon átélt kudarccokat.

- Sajnos a tanárod viselkedésén változtatni nem tudok, viszont Dóri segítségével, meglátod, nagyon sok mindent megtanulsz majd, s lesznek sikerélményeid, amik segítenek legyőzni a félelmedet, szorongásaidat!

Dóra cserébe elmesélte a lovacska történetét. Dóri régebben sok versenyen vett részt, még-hozzá díjugratáson: akadályokat ugrott át, sok érmet szerzett gazdájának. Miután a versenyből kiöregedett, s már nem tudták hasznát venni, elhanyagolták, nem gondozták már olyan gyöngéden és odafigyeléssel, szeretettel, mint azelőtt. Ezt szegény Dóri is megérezte, bánatos volt, alig evett.

„Ennyit ért a sok vidám együttlét, a siker, az érmek, hányszor jártam a gazdám kedvében, ez a hála? Most már rám semmi szükség?!”

Végül is hirdetést adott fel a gazdája, hogy eladná, ha lesz, aki megveszi.

- Amikor megláttam - mesélte Dóra -, rögtön megszerettem. Megéreztem benne azt a vágyat, hogy szeretetért, élelemért, menedékért cserébe a kedvemet keresi majd, s adni akar valamit az embereknek, hiszen ő „Isten ajándéka”, ahogyan ezt a neve is mutatja...

Ez így is történt, sok szeretgetés, gondoskodás, odafigyelés után Dóri ismét rátalált a régi önmagára. Most kisgyerekek vagy olyan kezdő lovasok lovagolják, akiknek óriási szükségük van a ló finom mozgására, nyugodt vérmérsékletére. Érti, hogy szükség van rá, fontos másoknak, hogy szeretik.

- Dorka, mindenkire szükség van. Rád is, mert mindannyian tudunk adni a másoknak olyan értékeket, ami a másiktól hiányzik - mondta az oktató.

- Értékeket, én?

- Persze! Például, azt a belülről fakadó szeretetet, rajongást és lelkesedést, ahogyan itt lovagolsz! Te belülről látod szépnek a dolgokat, látom rajtad. Az alatt az idő alatt, amit együtt töltöttünk, mindezt észrevettem rajtad, arra születted, hogy keresd a szépet, a belső szépet, a jót!

- Köszönöm! - mondta meghatottan a kislány.

Sok részlet most nem érdekes, mert az elbeszélésből regény kerekedne. Lényeg az, hogy Dorka egyre ügyesebben lovagolt Dóri hátán, már lépés közben nem is kellett kapaszkodnia. Dóri pedig annyira figyelt kis lovasára, hogy rögtön megállt, ha a kislány megbillent a nyeregben, s nagyon óvatosan lépkedett, figyelte lovasát, füleit felé fordítva.

Karácsony előtt pedig már elkezdtek tanulni az ügetést, ami teljesen más mozdulatsort kívánt a lovastól. Dorka már nem esett kétségbe, tudta, hogy oktatója segít neki, vigyáz rá, megbízhat benne és drága négylábú barátjában. Ha érez is félelmet időnként ügetés közben, lesz majd elég bátorsága, s a végén már élvezni is fogja, ami be is következett.

Dóra így dicsérte:

„Nagyon szép volt, az arcod kisimult, látszik, hogy most már élvezed, szemmel jó nézni!”

Itt a karácsony, s Dorka azon gondolkodott, hogyan tudná meghálálni mindazt a sok jót, amit itt kapott.

Törte a fejét, szüleivel járta az üzleteket, nézegették a karácsonyi ajándékokat. Mit is adhatna kedves oktatójának?

Édesanyja egyszer csak a kezébe adott valamit.

- Na, mi ez? - kérdezte.

- De ismerős! Mintha egy lovacska lenne, csak kicsiben.

- Bizony, méghozzá kulcstartó! - mondta az édesanyja. - Dóra biztosan fog neki örülni, praktikus és szép.

- Remek! - mondta Dorka, de még nem az igazi.

- Tudod mit? Veszünk egy szép képeslapot is, Braille-ben (a vakok írásával) ráírsz valami szép idézetet, s majd én fölé írom, hogy el tudja olvasni, s a kulcstartóval együtt odaadod neki, jó?

- De jó lesz, anya! - Majd kérlek, figyeld az arcát, mit szól hozzá.

- Rendben.

A képeslapra az alábbi írás és idézet került:

„Oktatómnak szeretettel Dorkától, 2010. december”

„Aki a lovakat szereti és tiszteli, minden bizonnyal jó ember. De akit a lovak szeretnek és tisztelnek, az biztosan az...” (Kovács Zsuzsa)

Karácsony előtti utolsó alkalommal Dorka izgatottan adta oda az ajándékokat oktatójának azzal a kéréssel, hogy a borítékban lévő meglepetést csak szenteste nézze meg. A kulcstartó nagyon tetszett Dórának, mosolyogva köszönte meg a kislánynak, egy puszi kíséretében.

- Nekem is van ám egy meglepetésem a számodra! - s Dorka kezébe adott egy csomagot. - Ezt majd 24-én este bontsd csak ki, jó?

Eljött a várva várt pillanat: Dorka szüleitől sok szép ajándékot kapott: meleg pulóvert, egy szép hajdíszt, s mindenekelőtt egy lovas DVD-t, *Fekete szépség* címmel, amit - tudták - a kislány nagyon megszeret majd. Így is lett, kedvenc filmjei közé tartozik.

Dorka illedelmesen megköszönt mindent, még énekeltek is együtt karácsonyi dalokat, de már alig várta, hogy oktatója ajándékát kibonthassa.

Amikor végre megszabadította a sok csomagolópapírtól, felkiáltott örömeiben:

- Kazetta!!!

Szaladt be vele a szobájába, gyors mozdulatokkal rakta be a magnójába, s elindította a készüléket.

Meglepetésében nagyot kiáltott, mikor oktatója hangját hallotta meg a kazettáról:

„Szia, Dorka! Gondoltam, kazettára beszélek neked, mert érzem és tudom, a hangok milyen fontosak neked!

Az a két-három hónap, amit együtt töltöttünk, sok mindenre ráébresztett. Először is a lovardám nélküled már nem lenne ugyanaz, mint eddig volt!

Sőt, azt gondolom, sok-sok ember tanulhat Tőled. Sok gyerek és felnőtt jelentkezik, hogy szeretne lovagolni tanulni, látom, hogy félelmüket hogyan próbálják leküzdeni.

Mellettük látlak Téged, és mindig azt érzem: csodálatos az, ahogyan tudod élvezni a lovaglást, a szabadságot.

Soha ne felejtsd el: a lovaglás nem a hallás, a látás művészete, hanem a lóval való minél tökéletesebb együttmozgás művészete. Ebben nem a látásnak van nagy szerepe, hanem a kifinomult érzésnek, amellyel rá tud a lovas hangolódni lovának mozgására, érzéseire. Úgy gondolod ebben is lemaradásod van? Pont ellenkezőleg látom: a Te együttléted a lóval, sokkal látványosabb számomra, s azt látom, hogy nem csak Neked, de a lónak is élményt szerez.

Meglátod, sokat leszünk még együtt, s nagyszerű dolgokat csinálunk majd: a 3 Dóri!

Nagyon büszke vagyok rád! Legyél magadra te is az!”

Még sok minden elhangzott a kazettán, de az utolsó mondat Dorka szívéig hatolt. Valaki büszke rá! Pont őrá, fontos valakinek?

Rá is szükség van, vele is lehet dicsekedni? Majd, ha ismét valaki rámordul valamiért, ha újból ráripakodnának, nem török el a mécses, hanem kigyullad a szívében és ezt sugározza felé:

„Nagyon büszke vagyok rád! Legyél magadra Te is az!” Ez ad majd neki erőt a hétköznapi akadályok leküzdésére.

Könnyes szemmel, de boldogan hallgatta meg újra és újra a kazettát, másnap reggel ezzel ébredt, s szívébe beköltözött a boldogság.

Karácsony este - ígéretéhez híven - Dóra, bár izgatott volt, nem nyitotta ki a borítékot, csak a többi ajándékkal együtt.

Meghatottan forgatta a kezében a képeslapot, még sohasem látott Braille-írást, s a könnyeivel küszködve olvasta a nyomtatott betűkkel írt idézetet.

- Valóban olyan jó lennék? Egyedül nem lennék képes ilyesmire! - szaladt ki Dórihoz az istállóba. Nyakát simogatva beszélni kezdett hozzá:

- Drágaságom! Pontosan egy éve volt karácsonykor, hogy ide kerültél hozzám! Azóta olyan ajándékot adtál a lovasoknak, ami nem mindennapi dolog: a mozgás örömét, az összekapcsolódás szoros kötelékét ló és lovas között, a belőled áradó szeretetet, nyugalmat és békességet, s most az utolsó pár hónapban visszaadtad egy vak kislánynak az önbizalmát, az önmagába

vetett hitét. Neked annak idején oxerekkel, meredekkel, hármaskombinációkkal kellett megküzdened, neki pedig az élet-adta akadályokkal, de most már sikeresen veszi majd, ha továbbra is segítünk neki, igaz Paci Doki!?

Dóri a gazdáját bökdöste orrával, megértően horkantott, gyengéden a hajába fújta, s közben valami finomságot várt.

- Jól van, nem felejtkeztem meg rólad, Dorka nevében is adok neked valami finomságot, mert a lelkemre kötötte, hogy feltétlenül kívánjak neked a nevében is boldog ünnepeket valami csemegével.

A ló elégedetten ropogtatta a feléje nyújtott almaszeleteket, s az oktatónak az jutott eszébe, hogy a kislány ugyanúgy vágyik a dicséretre, szeretetre, mint a ló a jutalomfalatokra. Hogy csillog Dorka szeme, akárhányszor csak egy kicsit is buzdítja, biztatja, s ez így van jól. Dorka a lovaglás örömeit tapasztalja meg így, s ezáltal egy másik világ nyílik meg előtte, ahol megnő az önbecsülése, ahol azt érzi, szükség van rá, emberszámba veszik. Felidézte magában, hogy örült Dorka egy-egy simogatásnak, futó érintésnek. Hát persze, Dorka életéből hiányoznak a szemkontaktusok, a bizalmas tekintetváltások, a kedves vagy éppen pajkos nézések. Csupán a hangok maradtak meg neki, s az érintés, persze nem tolakodóan, csak lazán, természetesen. A kettejük kapcsolata valahogy ettől még meghittebbé vált. Mintha Dóri ezt igazolni akarná, ismét gazdájához dörzsölődött, s simogatást kért tőle, amit meg is kapott!

A távolból, halkán egy dalfoszlány hallatszik ígéretesen:

*„Glória szálljon a mennybe fel,
Jöjjön a Földre a béke!
És az emberi szívbe a jóakarát!
Ámen!”*

Humor a lovak körül

Ugye senki sem szeret hosszú időt tétlen várakozással tölteni? Főleg orvosnál nem! **Dorka, a vak kislány** is nehezen tűrte a tétlenséget a rendelőben. Nem volt komolyabb panasza, a szokásos szemcseppet kellett felíratni. Ma valahogy sokan voltak, lassan vánszorogtak a percek.

Ekkor Dorkának eszébe jutott valami. Lovaglásai alkalmával annyi humoros dolog történt vele, felidéz közülük néhányat, így gyorsabban telik az idő.

*

Már most mosolygok, ha **Dórára, az oktatómra**, gondolok. Mindig vidám, nyugodt, szinte meleg, bársonyos a hangja. Olyan jó felidézni.

Szeret velem viccelődni, látja, értem a tréfát.

A múltkor is azt kérdezte:

- Látom, élvezettel hallgatod, hogyan rágják a lovak a szénát. Parancsolsz egy kicsit?

*

Lovaglás előtt és után mindig megszeretgetem **Dórit, a lovacskát**. Látni nem láthatom ugyan, de olyan jó dolog végigsimogatni a homlokát, az orrát, a nyakát, már ha hagyja magát. Tegnap lovaglás előtt szintén készültem a dédelgetésre.

- Szervusz, kincsem - becézgettem és kinyújtott kezemmel meg akartam paskolni a ló nyakát. Igencsak meglepődtem, amikor egy vékony kart éreztem a kezem alatt. Visszahőköltem.

- De jó, végre valaki kincsemnek szólít! - mondta vidáman az oktatóm.

Kiderült, hogy igazított még valamit a nyergen, amit nem vettem észre, azért veregettem meg a ló helyett őt!

*

Még lovaglásaim elején megtapasztalhattam, milyen dolog patracon lovagolni. Érdekes érzés, viszont segít az egyensúly fejlesztésében, s a helyes ülés elsajátításában. Itt nincs kengyel, sem nyereg, csupán maga a patrac, két kapaszkodóval.

Lovaglásom végén elhangzott az automatikus kérdés:

„Kengyelből és ló-ról!”

*

Patracon történt velem az alábbi eset is. Hanyatt kellett feküdnöm Dórin. Igen ám, de először nem éreztem magam biztonságban. Mintha egy meredeken oldalra dőlő autóban lettem volna. Kapaszkodtam ám, ahogy csak egy megszeppent ember szokott.

Dóra mellett volt, a lábamon nyugtatta a kezét, támaszt nyújtva nekem. Közben azért tréfásan megjegyezte:

- Ugye most kapaszkodsz az életedért?!

Másodszori próbálkozásom eredményeként már kényelmes volt Dórin a lovaglás fekvő helyzetben. Szinte ringatott.

- El ne aludj itt nekem! - mondta mosolyogva az oktatóm.

*

Elérkezett a szárfogás tanulásának ideje is. Dóra még futószáron vezeti Dórit, de a szárfogással már ismerkedhetek. Előfordult egy párszor, hogy Dóri leszegte a fejét egy hirtelen mozdulattal. Nagyon váratlanul ért a dolog, s kiszaladt a számon:

„Ha kötélhúzást játszunk, te vagy az erősebb, győztél!”

*

Dóra mindig kitalál nekem valami érdekeset. Most az ügetés ütemét fokoztuk. Kissé gyorsnak találtam, ezért nem vághattam valami mosolygós ábrázatot. Erre az oktatóm:

- Ha jól látom, hárman utaztok a lovon: te középen, előtted és mögötted pedig a majré!

Utólag jól mulattam ezen!

*

Lovaglásaim alkalmából sok dicséretet és elismerést kapok. Dóra minap is kedveskedni akart elismerő szavaival: „Szép, nagyon jó!” A hangja ereszkedő volt, hanghordozásából hallani lehetett, hogy lefelé viszi a hangsúlyt. Dóri ezt úgy érezte, hogy meg kell állnia, mintha csak azt hallotta volna: hó-hó!

Miután az eset még egy párszor megismétlődött, Dóra nevetve megjegyezte:

- Ahányszor megdicsérlek, a ló mindannyiszor megáll! Hogy dicsérjelek ezek után?

Nevetve jegyeztem meg:

- Talán pattogósabban! Tudom, ügetéskor elhangzik a parancs: „Ne pattogj!” A dicséret talán pattoghat.

Nevettünk.

A rendelő ajtaja kinyílt, Dorkát szólították.

Milyen gyorsan elszaladt az idő! Hiába, a lovak körül mindig történik valami mókás dolog!

Aki már nem kezdő szinten lovagol, talán még több tréfás dolgot tudna mesélni!

A muzsika hangja

Ne tévesszen meg senkit a történetem címe. Nem a világhírű musicalről lesz itt szó, bár Dorka egyik kedvenc filmje, már színházban is látta, élvezte a dalokat, a dalok szövegét, filmen is megnézte, sőt könyvben is olvasta. A dalokat sokszor dúdolgatta magában, szinte hallani vélte a gyerekeket, ahogyan énekelnek.

Dorka, a vak kislány most nem színházba volt hivatalos, hanem egy étterembe, ahol az utcában lakó fiatalok tartottak összejeövetelt, egyik társuk születésnapját akarták így megünnepelni. Dorka sokat ismert is közülük, többekkel beszélgetett is, de nem volt még velük együtt csoportban, hanem sokakkal egyénileg beszélgetett, s ilyenkor jól érezte magát.

Gondolta, mivel hívták, hogy jöjjön el ő is, elfogadja a meghívást. Mivel a közeli étterembe mennek, ha mégsem érezné jól magát, ott a mobilja, fel tudja hívni a szüleit, hogy vigyék haza.

Most mindenesetre nagy izgalommal várta az eseményt, hiszen nem mindennapi dolog volt ez az életében.

Azt nem tudta, miről fog majd a többiekkel társalogni, de ez kialakul - gondolta.

Végre felvirradt a nagy nap. Dorka csinosan felöltözködött, finom illatú kölnit is permetezett magára.

- Érezd jól magad, kislányom! - mondták a szülei. - Ha bármi gond lenne, csak hívj!

Amikor bekísérték az étterembe, s leültették, nagy hangzavar, zaj, cigarettafüst fogadta. Próbálta kitalálni, ki ülhet mellette, erősen kellett fülelnie, hogy a zajból kiszűrhesse a hangokat.

- Ki ül itt? - kérdezte balra fordulva.

- Hát én! Nem ismersz meg? - kérdezte egy meglehetősen nyers hang.

- Bocsi, de akkora itt a zaj, hogy a saját hangomat is alig hallom! Ha kettesben vagyunk egy csendesebb helyen, rögtön tudnám, ki vagy!

- Barka vagyok, de most nem beszélgetni jöttünk, hanem lesz nagy eszem-iszom, diszkó meg egyéb, mi szem szájnak ingere.

- Tibi, te vagy az? - kérdezte Dorka a másik irányba fordulva, mert felismerni vélte az erős orgánus hangot.

- Én vagyok.

Sokáig nem történt semmi, nem szóltak a kislányhoz, a zaj csak erősödött, s Dorka csupán annyit érzékelt, hogy az emberek átkiabálnak egymásnak a másik asztalokhoz, s ők valahogy kiválóan megértik egymást.

- Persze, szájról olvasnak, gondolta irigyen Dorka, ez nálam nem jön be. Velem most mi lesz? Mindegy, most már nem léphetek vissza.

- Mít hozhatok inni? - szólalt meg egy kellemes hang.

- Vajon kinek szóltak? - töprengett Dorka, talán neki, vagy a körülötte ülők következőnek?

Az előbbi hang ismét megszólalt, de most már a kislány vállára tette a kezét.

- Bocsánat, nem tudtam... ásványvizet kérek szépen.
- Szénsavasat, vagy menteset?
- Szénsavasat.
- Ásványvíz!? - hördült fel Tibi. - Pezsgő kell ilyenkor.
- Ráérünk arra még - mondta Dorka. Nem fog leállni vitatkozni, már nagyon bánta, hogy egyáltalán eljött.

Egyszer csak Dorka összerázkódott. Még jó, hogy a pohár ásványvíz nem volt a kezében, mert lehet, hogy a földön kötött volna ki. Az ijedelem oka, Dorka számára legalábbis, a váratlanul bekapcsolt zene volt. Még ha kellemes lett volna, de valami kemény rockzene szólt, s a hangerőt is felcsavarták.

- Na, mi van, Dorka? Majrészunk? - évelődött vele Barka.

A kislány erre nem szólt semmit, úgyis nevetségesnek tűnhetett.

Közben jött egy másik pincér, hogy a megrendeléseket felvegye. Dorka a brassói aprópecsenyénél döntött.

A zaj már számára elviselhetetlen volt, de nem tehetett semmit... azaz mégis. Gondolatban elkalandozott olyan helyre, ahol szívesen lenne, pl. vissza a hangoskönyvei közé, ahol a könyv szereplői elfogadják őt olyannak, amilyen. Vagyis Dorkán múlik, hogy őket választja-e és végigizgulja-e velük az eseményeket, vagy félre teszi a könyvet, mert nem felel meg az érdeklődési körének.

Milyen jó lenne otthon a kis szobájában, s hallgathatná azt a történetet, amit félbe kellett hagynia. Egy állatorvos épp most fáradozik egy szegény üsző megmentésén, de kérdéses, sikerül-e neki? A kislánnyal szinte láttatják az eseményeket, olyan gyönyörűen olvassák fel a könyvet. Miért is nem maradt otthon?

Visszagondolt más társaságokra, ahol közösen, együtt, őt is bevonva szórakoztak: közösen fejtettek keresztrejtvényt, kvízeket játszottak, viccekkel szórakoztatták egymást - szóval mindig találtak olyan multságot, amiben Dorka is részt tudott venni. De rég volt ez már! Ez a társaság felbomlott azóta.

Valami nagy durranás rázta fel a gondolataiból, majd még egy, majd még egy.

- Mi ez? - kérdezte.
- Léggömb.
- Na, már csak ez hiányzott - gondolta Dorka -, hiszen annyira nem bírom, ha durrognak körülöttem.

A kemény rockzene tovább tombolt, a léggömbök időnként durrogtak, sőt még pezsgősüvegeket is bontogattak, annak is olyan „szívet melengető” hangja volt.

Ha ló lennék, gondolta Dorka, most elmenekülnék innen, mit érdekelne az illem?

Dórirra gondolt most. Biztosan ő is félne ekkora ricsajban. A füleit bizonyára hátracsapná, s menekülőre fogná, nem kímélve senkit és semmit. Dorkát is hatalmába kerítette ez az érzés, el

innen! El innen!! Tökéletesen megértette most a lovak viselkedését. Félnek, ha bármilyen apró változás történik a környezetükben, s addig nem nyugszanak, míg olyan helyre nem kerülnek, ahol a megszokott nyugalom fogadja őket, na meg persze táplálék.

Az ijedt, de még meg nem bokrosodott lovakat, amennyiben szerető gazdáik vannak, csitítgatják, simogatják, veregetik őket, s szép lassan megnyugszanak, hiszen a jó gazdák biztonságot, élelmet, szeretetet jelentenek.

Dorka most kedvenc lovardájába álmodta vissza magát, Dóri háttára. Ott nyugalom van, béke, fegyelem, odafigyelnek egymásra. A múlt alkalommal például micsoda élményben volt része! Egy másik kislány lovagolt elől, ő meg önállóan utána. Az előtte lovagló kislány a szeme sarkából figyelte Dorkát, nehogy baja essen. Közben mindenki figyelt a saját lovára, s az oktató, Dóra, mondta, hogy mikor milyen feladat következik. Dorka már elsajátította a könnyű ügetést, s most a másik kislánnyal együtt ügettek a pályán, teljes összhangban a lovakkal, élvezve a mozgás örömét, ritmusát, s azt a felszabadultságot, hogy most nem fog nekimenni se fának, se falnak, se kerítésnek, se oszlopnak, odafigyelnek rá, s szabadon mozoghat. Ennél nagyobb ajándékot nem is kaphat az élettől!

Dorka miközben ezeket végiggondolta, elmosolyodott.

- Na, min mulatsz? - kérdezte Tibi.

- Csak elgondolkodtam a múltkori lovas élményemen.

- Lovaglás? Ugyan! Majd ledob egyszer az a ló!

- Figyelnek rám, a ló is meg az oktatóm is, jó kezekben vagyok, s bízom a barátaimban!

Meghozták az enivalót.

Dorka ezzel volt most elfoglalva.

Egyszer csak a rockzene elhallgatott, s nem sokkal később felcsendült egy dal:

„Azért vannak a jó barátok...”

Egy kellemes, mélyhangú férfi énekét hallotta Dorka, meg egy szintetizátor hangját.

- De jó, élőzene! - gondolta boldogan.

S ezután már nem bánt semmit. Csupa olyan dal következett, amit jól ismert, s a muzsika hangja betöltötte a termet. Dorka evés után pedig felszabadultan énekelte a zenéssel az ismert dalokat. Meghallotta az egyik kedvencét is:

„A zene az kell, mely körülölel, s nem veszünk majd el!”

Ez igaz, itt elveszne, ha nem lennének ezek a kellemes dallamok. A zenész meg ő átkerülnek egy másik világba, ami csak az övék, vagy azoké, akik odafigyelnek.

A muzsika hangja... összeköti azokat az embereket, akik szeretik a szépet, s a dallamok és a szövegek segítségével elkalandoznak más helyekre.

„Mindenkinek van egy álma!”

...hangzik éppen. Dorkának is van. Több is. Szeret ismerkedni, beszélgetni, barátokat szerezni, de csak akkor képes erre, ha van közös téma, érdeklődési kör, na meg csendes zugok, helyek, ahol nyugodtan lehet beszélgetni.

Felcsendült a „Boldog születésnapot!”, s hozták a tortát.

Dorka alig várta, hogy még több szép számot halljon. Ő maga is játszik szintetizátoron, ha megtetszik neki egy dallam, addig dúdolgatja, amíg hallás után rá nem érez a billentyűkön a dallamra, majd az akkordokra.

Milyen furcsa, a zenészt nem tapsolja meg senki, nem is figyelnek rá? - gondolta Dorka. Pedig mennyi gyakorlás és kemény munka kell ahhoz, hogy szépen és gördülékenyen menjen minden, sok-sok óra a hangszer előtt. Dorka már csak tudja, őt is felkérték párszor, hogy zenéljen, s mennyit készült mindig ezekre az alkalmakra! Bizony, többször is megtapsolta a zenészt, ámbár nem tudta, mi hallatszott ebből a nagy lármában... de a zajt a muzsika hangja áttörte.

„A lelkünk addig vágtat, míg hajtanak a vágyak!”

- Hurrá! A lovas himnusz! A kedvencem!

A vágyak azok hajtanak, s lovagolni fogok - még sokáig, mert ez a legfőbb célom! A lovaglás adta öröm a legszebb érem! Ez nem kívül, hanem belül van az ember lelkében.

*„Ahol győz a remény és a baj menekül,
Ülj fel egy lóra, s repülj!”*

- énekelte éppen a zenész.

- Győznie is kell a reménynek a bajokkal szemben, menekülünk lovunkkal a problémák elől! - persze még nem vágtában - kuncogott magában Dorka -, a lelkem most is vágtat, az igaz, de az ügetésnél is érzem azt a szárnyalásszerű érzést.

*„Nem kell, hogy száguldj,
Kell még a tegnap, hogy holnapot láss!”*

- Nem is sietek sehova! - A vágta majd ráér, szeretném egyszer legalább kipróbálni, de én ráérek. Mindennek eljön az ideje, hiszen a cél az, hogy még nagyon sokáig lovagoljak!

Dorka egyszer csak édesanyja hangját hallotta meg maga mellett:

- Gyere, Dorka, hazamegyünk.

- Jó, anya, de oda szeretnék menni a zenészhez, s megköszönni neki ezt a csodálatos, zenés délutánt.

Oda is mentek.

- Nagyon hálás vagyok a sok szép dalért, gyönyörűen játszik! - mondta Dorka csillogó szemmel.

- Láttam, hogy nagyon élvezted, gyönyörű hangod van, hallottam, amikor énekeltél. - Már szinte csak neked játszottam, hálás közönségem voltál, köszönöm - mondta a zenész, meg-simogatva Dorka kezét.

- Nos, hogy érezted magad? - kérdezték otthon a családtagok.

- Ha a zenész nem lett volna, hazaszaladtam volna - sóhajtotta Dorka.

- Beszélgettek azért veled?

- Szinte alig. Nem gondoltam volna, hogy csoportban az úgymond kedves ismerősök nagyoznak, felvágnek egymás előtt, s korántsem olyan kedvesek, mint négyszemközt.
- Ugye megmondtam! Ezért kellett elmenned? - hangzott a jól ismert mondat.
- Nem számít, legalább kipróbáltam, nem mondhatják, hogy kihúzó magam mindenből. Meg különben is a sok szép zenéért megérte!

Másnap a lovardában Dorkát futószáron lovagoltatták, hogy a gyakorlatokat pontosítsák, korrigálják. Dóra nagyon meg volt elégedve.

- Dorka, ez álomszép! - mondta.

Mindig szokott szólni zene körülöttük. Egyszer csak mit hall Dorka:

„A lelkiünk addig vágtat...”

- Ezt nem hiszem el! - kiáltotta a kislány. - Ez a lovas himnusz, s most itt vagyok Dóri nyergében!

Akaratlanul a zene ütemére kezdte el hajtani a lovat, szépen élénkítette, s még mindig ütemben maradtak - összeolvadt a zene a mozgás ütemével.

Dóri lassú ügetésbe fogott, Dorkának sikerült kiülnie a tanügetést, s közben szolt a dal:

*„Ahol győz a remény, s a baj menekül,
Ülj fel egy lóra, s repülj!”*

A muzsika hangja, a lóval való teljes testi kontaktus, az összhangban történő együttmozgás, az egymásra való odafigyelés - ezekre van Dorkának szüksége.

- Dórikám, kincsem, érzed, ahogy táncolunk? - kérdezte Dorka, félig sírva, félig nevetve.

Ez a Lovas Himnusz! Ezt így kell csinálni! Kobakban, lovas mellényben, lovaglónadrágban, csizmában, lóháton!

Mielőtt a dallam lassan véget ért volna, Dorka hirtelen felállt könnyített ülésbe, hiszen ez himnusz, s a tiszteletet meg kell adni. Nem így van?

Pali bácsi küldetése

A hatalmas épületben, ahol a lovas rendezvénysorozatot tartották, volt egy kis üzlet, tele mindenféle lovas ajándéktárggyal.

Ez a nap is úgy indult, mint a többi. Pali bácsi szépen, takaros sorokba rakta az ajándéktárgyakat, s közben gondolkodott, homlokát összeráncolva.

- Remélem, ma is lesznek gyerekek, akik ide látogatnak majd a kis üzletembe. Olyan jó a csillogó szemüket látni, ahogyan a dísz tárgyakat nézegetik, tudom, náluk jó helyük lesz. A felnőttek egy része csak közömbösen végigsétál itt, de a gyerekek... az más.

A nézőtéren már gyülekeztek az emberek, ámbár korántsem volt még teltház. Most éppen fogathajtás volt soron. Dübörgött a zene, a közönség tapsolt, így biztatva a versenyzőket.

Dorka is ott volt már a nézőtéren, s a meglepetéstől döbrent arcot vágott.

- Mi ez? Most koncerten vagyunk, vagy lovas rendezvényen?

Nem ez volt Dorka életében az első rendezvény, volt már szabadtéri lovas programokon. Eleinte el volt keseredve, mert nem hallotta a lovak patáinak dobogását a homokos pályán, de szüleiivel addig járkáltak, amíg rá nem bukkantak a futószáras versenyszám helyszínére, ahol a versenybíró az alábbi utasításokat adta:

Tanügetés, kengyel és szárfogás nélkül.

Könnyű ügetés kengyelben, szárfogás nélkül.

Könnyített ülés kengyelben, szárfogás nélkül.

Könnyű ügetés kengyelben, szárfogással.

Lépés, kengyelben, szárfogással.

Közben hallani lehetett a füves pályán a lovak ügetését, az oktatók hangsegítségét, amit Dorka különösen élvezett. Olyan sokszor hallotta ezeket a feladatsorokat, hogy már kívülről tudta, vagy sejteni vélte, mikor mi következik majd.

Most viszont itt csupán a hangos zenét hallja, ami nem lenne ellenére, de a lovakból így neki semmi nem jut - mindent a szemnek, s semmit a kéznek!

Lassan a csalódottság váltotta fel a megdöbbenését, pedig mennyire várta ezt a napot, s most a lovak elérhetetlenek számára!

Nem messze Dorkáéktól egy tizennégy év körüli kislány Kitti, üldögélt tolokocsijában. Kikerekedett szemekkel nézte a fogatban vágató lovakat, a hajtók rátermettségét, ahogyan a szárazakat s a fogatot kezelik. Hiába látta mindezt, az ő arcán is az elkeseredettség látszott.

- Hol vagyok én ehhez képest? Mindössze lépésben lovagolhatok, ezek az emberek, akik világbajnokságokon vesznek részt, nevetnének rajtam, ha lovagolni látnának! - Most érezte azt az áthidalhatatlan szakadékot, ami az ő lovas teljesítménye és a lovas élsportolók teljesítménye között van. Pedig a lovaglás számára is csodálatos!

Gondolatban összehasonlította önmagát a Danielle Steel Palomino című könyvében olvasott lovaglási élményekkel, s tudta, hogy ez neki fontos. A főszereplőt így szólaltatja meg az író:

„Nem is tudom elmondani, milyen volt ott fent a lovon - mintha újból egészséges lennék! Itt, a székben, más vagyok, mint a többiek, és mindig is más leszek. De ott fenn a nyeregben épp olyan vagyok, mint voltam valamikor. Jó, talán egy kicsit más, de majd újra hozzászokom.”

Dorka és Kitti szülei látták, hogy a gyermekeik egyre inkább fancsali képet vágnak, s azt javasolták nekik, hogy közösen nézzenek be abba a kis üzletbe, ahol lovas ajándéktárgyakat árulnak.

Dorka és Kitti még nem találkoztak soha, de most a közös bánatban egymásra találtak. Beszéltek is egy pár szót, de tulajdonképpen mindketten a könnyeiket nyeldesték.

Amikor az üzletbe ért a két család, Pali bácsi meglepetten fordult hozzájuk:

- Gyerekek, mi ez a bánatos ábrázat? Derű, mosoly, vidámság, ez az élet sava, bors!

A bácsi hangjában volt valami mosolygásra készítő, valami kedves hanghordozás. Miután megtudakolta a két kislány nevét, a két gyermek elmondta neki bánatát, a férfi türelmesen meghallgatta mindkettőjüket.

Majd sóhajtott egy nagyot, s így szólt:

- A lovak, a lovaglás adta öröm mindenkié: versenyzőké, hobbilovasoké, lovagolni vágyóké egyaránt. - Dorka, tudom, mit érzel most, fáj, hogy lovak közelében vagy, mégsem érzékelsz belőlük semmit. Jársz valahova lovagolni?

- A világ legcsodálatosabb helyére, a legnyugodtabb és legbékésebb lovaihoz, s a legkedvesebb oktatóhoz!

- Na látod, ott nyugodtan simogathatod a lovakat, szeretgetheted őket, lovagolhatsz rajtuk. Mindig ez legyen a legfontosabb élményed. Meg azért van ám az én kis üzletem, hogy segísek rajtad. Vannak ám itt csodaszép lovacskák.

A kislány kezébe adogatta a szebbnél szebb lovakat - kerámiákat, fafaragásokat, puha, plüss játékokat. Dorka végül is egy nyaklánc mellett döntött, amin egy lófej volt, ki lehetett tapogatni a teljes fejformát, s állandóan magánál hordhatta.

Már sokkal vidámabbnak érezte magát, mint amikor bejött. Most már csak Kittit kellene valahogy felvidítani.

- Kittikém, ha hívhatlak így?! - mondta Pali bácsi. - Bizony, átérzem ám a te helyzetedet is. Mielőtt elmesélnék neked röviden valamit, fogadd meg a tanácsom! Bízz a terapeutádban és önmagadban, no meg a lovadban. Csodákra lehetek képesek, ki tudja mit hoz majd a jövő, elképzelhető, hogy valamikor ügethatsz majd.

A kis történetem pedig: tudod, régebben aktívan sportoltam, méghozzá lovagoltam. A díj-ugratás volt a kedvenc sportágam. Mindenáron győzni akartam, sok-sok lovas trófeát akartam a magaménak tudni. Fiatalkoromban sokat versenyeztem, szegény lovamat, Pegazust nem kímélve. Egyszer nagyon szoros volt a verseny, tudom, emlékszem. Gondoltam, ha a rövidebb útvonalat választom, hamarabb célba érek. Igen ám, de előző nap zuhogott az eső, minden tocsogott a sártól. Már szépen ráfordultam az akadályra, de szegény lovam megcsúszott, elesett, én vele együtt estem. A hátam annyira megsérült, hogy azóta nem versenyezhetek, időnként lovagolok csak, inkább ügetésben, mint vágásban, mert hamar megérzi a hátam az intenzív mozgást.

A baleset után éreztem csak igazán, mennyire elhanyagoltam a lovamat, akinek szerencsére nem történt komoly baja, pár hét lábadozás után felépült. Csak a verseny volt számomra a

fontos, de nem a ló. Pedig nélküle nem tudtam volna olyan hatalmasakat ugratni, szinte úsztunk a levegőben. Szegény Pegazust eszköznek tekintettem, a győzelem volt a cél - pedig a lóval együtt, összhangban, az ő személyiségét is figyelembe véve kellett volna versenyeznem, mert ettől különleges a lovassport, két élőlény egymásra hangoltsága, a kettőjük összteljesítménye, az adja a verseny eredményét. Mind a ketten élőlények vagyunk, akiknek vannak jobb és rosszabb napjaik.

Száz szónak is egy a vége, a balesetem után sokkal közelebb kerültem a lovakhoz. Kell a verseny, mert nélküle nem lenne lovassport, csak meg kell tanulni odafigyelni egymásra! S most, öreg koromra, itt ez a kis üzlet, ahol örömet szerezhetek a vásárlóimnak, mint most nektek is, nekem ez a küldetésem.

- Küldetés? - kérdezte Kitti és Dorka majdnem egyszerre. - Mi is szeretnénk tenni valamit a lovas társadalomért!

- Kitti - szólalt meg az édesapja. - Te rengeteget tornázol, látom sokszor mekkora fájdalommal járnak a nyújtógyakorlatok, de azt is látom, hogy mindeközben tekinteted a lovas poszterre függesztetted. Ez ad neked erőt a kemény tornához. Ezt nem mindenki tudja megcsinálni, legalább is sokan feladnák, de neked a lovak adnak erőt.

- Bizony, sokan feladnák - értett egyet Pali bácsi. - Bizony megérdemelnéd, hogy felcsendüljön neked a „MAGYAR HIMNUSZ”.

- Ezt önmagamért teszem, de jó lenne valamit tenni ezért a sportért, mint a többi versenyző, ott a pályán.

- Szeretsz rajzolni? - kérdezte egyszerre Pali bácsi.

- Nagyon.

- Akkor rajzolgass lovas képeket, s ha úgy érzed, küldd el valamelyik lovas újságnak, biztosan örülnének neki.

- Ez jó ötlet!

- Már tudom is, mit ajánlok neked az üzletemből. - Egy darabig keresgélt, aztán Kittire mosolygott: egy igazi, gyönyörű lovas kirakó - 1000 darabos.

- Ezt megkaphatom, apu?

- Hát persze. Legalább ismét mosolyogni látlak! S van még egy jó oldala: a kezűgyességedet is fejleszti, ezek az apró, finom mozdulatok segítenek majd, s még örömet is találsz a munkádban.

- Kirakom bizony, ha egy hónapig tart is! Legalább addig sem gondolok a fájós lábamra!

Dorka közben gondolkodott, hogy neki milyen küldetés felelne meg a legjobban. Mostanában sok a tanulnivalója, közeleg a gimnáziumi felvételi, a sok-sok követelménnyel együtt.

Pali bácsi mintha olvasott volna a kislány gondolataiban, így szólt:

- Dorka, minden lovas élményedről beszámolhatsz az ismerőseidnek, írhatasz levelet, vagy egy-egy cikket, esetleg, ha van egy kis időd, kereshetsz lovas közmondásokat, idézeteket, verseket, történeteket, s megoszthatod másokkal, hátha kedvet csinálsz a lovagláshoz!

- Ezt fogom tenni, ez remek ötlet, végre érzem, már én is a lovasok közé tartozom valamilyen képpen!

- Van egy óriási ötletem! - mondta Kitti. - A lovas rajzaimhoz kereshetsz nekem idézeteket, majd mindig elmondom pontosan, mit ábrázolnak a rajzok, s egy-egy idézettel még szebbé tehetnénk, még nagyobb sikerük lesz!

- Lányok, fantasztikusak vagytok! - mondta Pali bácsi. - Látjátok, a küldetésemben megtaláltam az örömöm, olyan jó tervezető, csillogó szemű gyerekeket látni! Lovak között vagyok újra, s továbbadom azt az örömet, amit ezek a szépséges lények nyújtani tudnak. Már most ti is micsoda tervezetésbe fogtatok, s ez még csak a kezdet. Ki tudja, mi jut még majd az eszetekbe? Csak így tovább!

A lányok elköszöntek Pali bácsitól, s ajándéktárgyaikat szorongatva visszamentek a nézőtérre. Felszabadultak helyek, s most sikerült egymás mellé kerülniük.

Éppen díjugratás volt soron.

- Hú, de nagyot ugrott, csak úgy úszott a levegőben! Ezt meg kell örökítenem! - mondta Kitti.

Dorka a lovas nyakláncát simogatta. - De meg ám, és a mi barátságunkat is, ugye?

- Persze, hiszen bennünket a lovak, a lovaglás szeretete hozott össze!

Közben Dorkának eszébe jutott valami. A kommentátor bemondta, melyik lovas kinek a nyergében ugrat.

- Gyűjtök lóneveket, hátha hasznunkra válik majd egyszer.

- Várj - mondta Kitti. - Ennyit képtelenség megjegyezni.

- Majd írom én - mondta Kitti édesanyja.

Érdekes, kedves lónevek: Azzurino, Holiday, Lady Boníta, Criss-Cross, Devon, Tatár, Szaturn, Csecsebecs, Génius, Zuhatag, Sugár, Aida.

A rendezvény most már örömmel töltötte el a két lányt, boldogan figyeltek, s közben tervezgettek, időnként összesúgtak valamit.

- Ugye hamarosan találkozunk majd? - kérdezte Dorka.

- Persze, hiszen: „azért vannak a lóbarátok” - szorította meg Kitti Dorka kezét, s így maradtak, fogva egymás kezét, az összetartozás örök jeleként.

Minden, ami ló!

Dorka és Kitti barátsága azon a bizonyos rendezvényen kezdődött, s mint látni fogjuk, egyre szorosabb lesz. Mint kiderült, közel laktak egymáshoz, s főként Dorka látogatta, mert a szülők könnyebben átkísérték őt Kittihez, mint fordítva a tolókosival.

Elég az hozzá, ahogy idejük engedte, találkoztak. Sok mesélnivalójuk volt, s persze a küldetésükről sem felejtkeztek meg.

Kitti nagyon szépen haladt a kirakóval, gyönyörködött benne, s nem győzte Dorkának mesélni a kép szépségeit. Kittinek remek leíró készsége volt, barátnője élvezettel hallgatta.

Kittinek volt egy 20 éves bátyja, Viktor, aki sokszor bekukkantott a lányokhoz, s figyelte, miről folyik a beszélgetés, nevetgélés. Viktornak tetszett, sőt lenyűgözte Dorka vidámsága, mosolygós arca, életkedve.

Kitti rajzolgatott is lovaglással kapcsolatos képeket, de még nem érezte, hogy megtalálta volna a szívéhez közel álló témát.

Egyik nap Viktor csatlakozott a lányokhoz.

- Nos, megint miben sántikáltok? - kérdezte.

- Semmi rosszban - mondta Dorka -, de mi van veled? Olyan szomorú a hangod. Valami baj van?

- Dorka, te a hangomból olvasol, folyékonyabban, mint más a könyv lapjain! - Igen, baj van, de fogalmam sincs, hogyan orvosoljam.

- Na mondd el bátran, összedugjuk a kobakunkat, hátha kitalálunk valamit - mondta Kitti.

- A fején találtad a szöveget, hugi. A kobak tulajdonosával van a baj.

- Egy kicsit világosabban nem tudnád kifejezni magad?

- Dehogynem. Kitti, emlékszel Lacira?

- Persze, csípőficamos, s rajong a lovaglásért.

- Ez a probléma. Édesapja a napokban veszítette el az állását, s egyszerűen nem engedhetik meg maguknak, hogy lovagolni vigyék őt. Egyelőre le kell mondania erről, pedig mind testileg, mind lelkileg sokat fejlődött.

- Nekem a szívem szakadna meg, ha nem járhatnék Dórához és Dórihoz! - kiáltotta Dorka.

- Nekem is óriási veszteség lenne, ha nem mehetnék - mondta Kitti.

- Valamit tennünk kell!!! - kiáltották a lányok szinte egyszerre.

- Bátyus, kitől tudtad meg mindezt?

- Magától Lacitól. Az utcán találkoztunk, láttam, nagyon ki volt borulva, s megtudakoltam, mi bántja. Egyelőre semmi biztatót nem tudtam neki mondani, de biztosítottam, hogy kitalálunk valamit.

- Már van is egy ötletem - mondta Dorka. - Mi lenne ha...

- Mit akarsz mondani, ne csigázz! - mondta Kitti.

- Lehet, hogy butaság, de mi lenne, ha többen összefognánk, s szerveznénk egy rendezvényt, „MINDEN, ami ló” néven, s a közönség pénzét Laci lovagoltatására fordítanánk?
- Nem hangzik rosszul, csak nagyon alaposan meg kell szervezni - mondta Viktor. - Először is helyet kell találni az esemény lebonyolítására, többeket fel kell kérni, hogy műsort adjanak, különben nézők sem lesznek, s lehet, hogy hivatalosan engedélyeztetni kell egy ilyen rendezvényt. Fogalmam sincs, hol kezdjük.
- Dóra a megoldás! A lovardájában vannak rendezvények, megkérdezem tőle, mit hogyan kell lebonyolítani, talán tud segíteni! - mondta Dorka.
- Heuréka!!! - Kitti akkorát kiáltott, hogy Dorka összerezzent.
- Mi a baj?
- Semmi, csak ötlet ötlet után támad. Már tudom, milyen képeket rajzolhatnék egy olyan fiúról, akiből sugárzik a lovak, a lovaglás iránti szeretet. Ha találsz idézeteket, s ha sikerülne sokat, sokat rajzolnom ilyen képecskéket, talán a rendezvényen eladhatnánk őket.
- Jó! - mondta Dorka. - De nekünk is jó lenne valami műsorral is készülni, ha már eszünkbe jutott a rendezvény ötlete, s Lacit is érdemes lenne bevonni, s beavatni a terveinkbe.
- Várjatok, lányok. Először Dórával kellene megbeszélni a dolgokat, aztán meglátjuk, mit mond majd.

Másnap Dorka izgatottan számolt be Dóranak az eseményekről, az izgalomtól el-elcsuklott a hangja.

Dóra csak hallgatta, majd megszólalt:

- Ti aztán nagy fába vágjátok a fejszét! Egyébként nem lehetetlen megszervezni! Nem ebben a lovardában lenne a műsor, egy barátnőmnek van egy jóval nagyobb lovardája, ahol a nézőtér is nagy, fedett, sőt van egy kis üzlethelyiség, ahol árulni is lehet lovas termékeket. Vannak lovas összeköttetésem, a szervezést és minden lebonyolítandót megoldok. A jegyek ára megegyezhetne egy-egy futószáras lovagoltatás árával, a rajzokért is lehetne ennyit kérni! Nagy örömmel venném azonban, ha tényleg lennének műsorok, amikkel készültök, a rendezvényt is reklámozni kell. Talán egy hónap elég lesz a felkészülésre.
- Nem is tudom, mit mondjak, Dóra!
- Ne mondj semmit, hanem segíts nekem! Ha szerepelsz Kittivel a műsorokban, szeretném azért, hogy Dórával bemutass a nézőknek egy önálló lovaglást is úgy, hogy mindig jössz a hangom után, tudod, a kedvenc gyakorlatod. - A lovarda itt van a közelben, egy kicsit tudunk majd gyakorolni a nagy nap előtt! Na, benne vagy?
- A lovasokért és a lovakért mindent! Csak neked nem szeretnék csalódást okozni!
- Ne beszélj butaságokat! - vonta magához a kislányt Dóra. - Ha rossz lovas lennél, nem kértelek volna ilyesmire. De különben sem ez számít, az arcodról sugárzik a lovaglás szeretete, a lovak iránt érzett rajongásod, ezt akarom megmutatni a közönségnek!
- Mindent meg fogok tenni!

A lányok Lacit is bevonták a tervezgetésekbe, majd kiugrott a bőréből, talán még sincs veszve minden!

Kitti megállás nélkül rajzolt, Dorka pedig szebbnél szebb idézeteket talált a képekhez.

A műsort pedig úgy állították össze, hogy lovas történetek, versek, dalok, viccek is szerepeljenek benne. Ki is osztották a szerepeket.

Közben Dórával is folyamatosan kapcsolatban voltak a lányok, s kiderült, hogy remekül alakul minden. A rendezvény iránt nagy az érdeklődés, sőt, több lovas felajánlotta a segítségét műsoradásra! Lenne pl. zenés kűr, lovasbemutató, lovastorna, a lovak kezességét bemutató program. Még két hét volt a rendezvényig, sok volt a tennivaló!

- Milyen jó lenne Pali bácsit meghívni, s milyen csodálatos lenne, ha az üzletben árulhatna! - ábrándozott Kitti.

- Semmi akadálya - mondta Viktor. - Gondoltam rá magam is, felkeressük és megkérjük, jöjjön el.

Nagy örömmel fogadta a meghívást, s mondta, hogy ő a legboldogabb, hogy eljöhet, ilyen alkalmat nem hagyna ki a világ minden kincséért sem!

Végre, sok-sok alapos munka után, amit itt nem részletezünk, felvirradt a nagy nap!

Szegény Dorka alig aludt valamit, a többiek is izgatottak voltak. Dorkát viszont az önálló lovasbemutató foglalkoztatta, még soha életében nem próbált ilyesmit.

Amikor Dóra meglátta, odaszaladt hozzá, átölelte és így szólt:

- Virágszálam! Ne félj, minden rendben lesz! Hiszen gyakoroltunk itt is! Bízz bennünk, Dóriban és bennem, na meg saját magadban! Meg tudjuk csinálni, a 3 Dóri!!!

- Úgy legyen!

A rendezvényen teltház volt, egy gombostűt sem lehetett leejteni. Remekül sikerültek a lovas programok, tapsorkán fogadta mindegyiket. Laciék műsora is kitűnően sikerült.

Ezután jött Dorka Dórral.

- Egy kis figyelmet kérek! - mondta Dóra leküzdve a gombócot a torkában.

- Tudom, most rengetegen vagyunk itt, de kérem, legyenek most nagyon csendben. Ez a születése óta vak kislány most teljes egészében rám és a lovára van utalva. A pályát egyedül nem tudja feltérképezni ugyan, de a hangomat követve bárhova eljön velem, s ez a végtelenül kezes ló segíti őt ebben. Nézzék csak meg, mennyire összetartozunk mi hárman: ló-lovas-edző! A ló segített abban, hogy egymásra találjunk ezzel a kislánnyal, s büszke vagyok arra, hogy az oktatója lehetek, majd meglátják, miért!

Közben odajött Dorkához:

- Indulhatunk.

Először szépen, lassan haladtak a pályán, Dóra ott volt még kis lovasa mellett, bátorítva, buzdítva, hogy hajtsa, élénkítse csak a lovat, s csak fokozatosan távolodott el Dorkától.

Dóri, a lovacska, megérezte a helyzet fontosságát, füleit lovasára szegezve, minden porcikájával azon volt, hogy kis „gazdája” utasításait figyelje.

Dorka megpróbálta elengedni magát, nem törődve azzal, hányan figyelik. Amúgy is olyan csend volt, hogy a légy zümmögését is meg lehetett volna hallani.

Szépen ellazult, ringott a ló mozgásának ritmusára, arcára kiült az elégedett mosoly.

- Keresd a hangot! Figyeld a hangomat! - hangzott egyszer csak Dóra hangja már messzebről, távolabb.

- Gyere, kincsem, keressük meg a gazdidat! - suttogta Dorka, ezt csak Dóri hallhatta.

- Gyere a hangom után, gyere! - csalogatta Dóra. Ló és lovas vidáman keresték a jól ismert hangot, akihez jó odamenni, akivel jó együtt lenni, akihez „csatlakozni” akarnak.

- Kicsit balra! Vissza egyenesre állít! Külső szár megtart!

- Gyere, tovább! - hallotta most Dorka oktatóját a háta mögött.

- Fordulás 180 fokot, rajta Dóri! - súgta Dorka. - Meg tudjuk csinálni!

Sikerült is, szépen megfordultak, kis kört csináltak. Majd a másik irányból hallatszott Dóra hívó hangja, s ló és lovas követték.

Egyszer csak: ügetés in-dul!

- Csak ügyesen, kicsim, ugye vigyázol rám?! - Elindultak, szépen, lassú ügetésben. Nem hosszan, mert felhangzott a „lé-pés”!

Majd az utolsó kérés: keresed a hangot, s állítás!

Kereste is a folyamatos hangjelzést, s pontosan úgy állt meg Dórral, hogy az oktatója a bal oldalán legyen.

Majd Dorka megdicsérte Dórit, veregette, simogatta, becézgette, miközben kitört a tapsvihar.

- Drágaságom, ugye nem félsz? Csak tapsolnak! Ne félj, itt vagyunk, vigyázunk rád! Nincsen semmi baj!

A melegítőpályán meghallotta oktatója hangját maga mellett:

- Kengyel-ből és ló-ról!

Dorka óvatosan leszállt, s Dóra felé tárta a karját.

- Dorka, látnod kellett volna az emberek arcát! Olyan lenyűgözve figyeltek téged, megérezték azt az üzenetet, amit meg akartam nekik mutatni.

- Mindez nélküled és Dóri nélkül nem sikerült volna!

Viktor később megragadta Dorka kezét.

- Úgy féltettelek!

- Engem?

- Igen, mert fontos vagy nekem!

Közben a kis üzletben is nagy volt a forgalom, sok ajándéktárgy elfogyott, de Kitti képeit vitték, mint lovaknak az almát! Ezt Pali bácsi mondta is a kislánynak, akinek felragyogott az arca.

A műsor végén pedig a bemondó kissé remegő hangon jelentette, hogy Laci lovagoltatására annyi pénz gyűlt össze, hogy egy évig gondtalanul lovagolhat!

- Ez még nem minden! Pali bácsinak anyagbeszerzőre van szüksége, s Laci édesapja így munkába állhat, méghozzá hamarosan!

- Minden jó, ha a vége jó! - Hogyan lehetne ezt méltóan megköszönni? - tódultak Laci ajkára a szavak!

- Talán azzal, hogy minden alkalommal úgy mész lovagolni, hogy fülig érő mosollyal lovgolod a neked szánt lovat, mert így tudod mutatni másoknak, milyen jó dolgod van neked lóháton - mondta Viktor meghatottan.

- Olyan jó lenne, lovagolni látni! - kiáltották többen is.

Oktatója már ott volt a helyszínen, Lacit nyeregbe segítette, s most hangzott fel a csoda! Beethoven Örömmóda zenéjére kezdtek el lassan, nyugodtan lovagolni, mert ekkora ünnephez ilyen megtiszteltetés jár!

Ha a lovak beszélni tudnának!

Lovaglásról most szó sem lehetett. Pedig van fedett pálya, csak éppen odajutni veszélyes. Az ónos eső úgy megszórta az utakat, hogy jégpáncél van mindenütt, rengeteg a baleset, a rádió és a tévé egyfolytában ezeket sorolja. Tehát tanácsos nem elindulni hazulról.

A lovakat azért el kell látni, etetésükről, leápolásukról, almozásukról gondoskodni kell, éppen elég a lovászoknak eljutni lovaikhoz.

Tehát Dorka, Kitti, Viktor és Laci ma nem lóháton töltik szabadidejük egy részét, hanem egymás társaságában.

- Vajon mit gondolhatnak most a lovak magukban? - kérdezte Dorka, a kérdést félig magához, félig a többiekhez intézve.

- Érdekes lenne tudni, mi foglalkoztatja őket, ha beszélni tudnának... - töprengett Kitti.

- Van egy ötletem! - csapta össze a kezét Laci. - Gondolatban válasszunk ki egy-egy lovat magunknak, és személyesítsük meg őket, s ha sikerül valami jó/lópofa párbeszédet kerekíteni, akár le is írhatnánk!

- Remek gondolat, ha már lovagolni nem mehetünk ki, gondolatban velük leszünk, sőt megpróbálunk azonosulni velük! - lelkesedtek a többiek.

Elég az hozzá, hogy Viktor magára vállalta a narrátor és az írnok szerepét, Dorka lóva nem lehet más, mint... Dóri, természetesen. Kitti kedvenc lóneve Sziszi, Laci pedig a Pajtás név mellett döntött.

Most pedig „csapjunk a lovak közé”, adjuk át nekik a szót!

Az istállóban mély csend honolt, időnként horkantottak békésen a lovak, vagy ropogtattak egy kis zabot.

Sziszi a nyakát nyújtogatta barátnője, Dóri felé.

- Unatkozom! - nyűgösködött. - Nem jön hozzánk ma senki, hogy lovagoljunk egyet?

- Ez egy ilyen nap lesz - mondta Dóri -, örülhetünk, hogy melegben vagyunk, s már finom ennivalót is kaptunk. Pedig láttam, szegény gazdám majdnem elesett a vödörrel odakint.

- Talán, ha neki is patkó lenne a lábán! - viccelődött Pajtás. - Akkor esetleg nem csúszna annyira.

- Sziszi, örülj neki, hogy itt vagyunk neked mi, Pajtással, s diskurálhatunk egy kicsit.

- Dóri, nem értelek! Te mindig olyan elégedett vagy mindennel. Hogy csinálod ezt?

- Úgy, kedvesem, hogy már sok időt megértem, s sok gazdám volt, több mindent átéltem, rosszat és jót is, de itt érzem magam a legjobban, itt mindent megkapok, amire egy lónak csak szüksége lehet. Közben az évek során rájöttem arra, hogy ha elégedett vagyok, s gazdám kedvét keresem, mindjárt kellemesebb lesz „lónak lenni”!

- Kellemes, persze, ide bezárva lenni a bokszbán! - morgolódott Sziszi, nagyokat dobbantva a lábával.

- Sziszi, ma bal lábbal keltél! - tréfálkozott Pajtás. - Máskor meg az a bajod, hogy túl sokat dolgozunk, hogy sokan lovagolnak rajtad.

- Igen, mert ha csak a gazdám lenne velem, vele csodálatos lenne lovagolni, itt viszont egyik lovas jön a másik után, egyik sem jártas még a lovaglás fortélyaiban, hol erre, hol arra rángatják a szárat, a múltkor is feltörték az ínyemet a zablával!

- Közös lónak túros a háta, ezt tudhatod - fűzte a szót tovább Pajtás. - Meg különben is láttam, hogy a gazdánk finom, lágy korpás keveréket adott neked aznap enni, kenegette a gyulladássos részt, azt sem tudta, mivel kárpótoljon a fájdalmaidért. A lovasok nem tehetnek róla, ha időnként hibáznak, nem direkt akarnak ártani, csupán tudatlanságból, vagy időnként figyelmetlenségből. A gazdánk különben sem adja oda a szárat olyan lovasoknak, akik árthatnak neked, a múltkori baleset volt, bocsáss meg szegény lovasnak!

- Sziszi, Pajtásnak tökéletesen igaza van! Egyébként is - horkantott Dóri - nem szoktál te ilyen lenni, sokszor látom, milyen vidáman viszed a lovasaidat a hátadon! Jómagam nem bánom, hogy többen lovagolnak rajtam, ezen is van valami örülnivaló.

- Tényleg?

- Bizony, sok szeretetet kapok a lovasaimtól, még ha nem mindenki olyan ügyes, akkor is sokan dédelgetnek. Erre csikó- és fiatakoromban nem sok lehetőséget kaptam. Több volt az ostorozás, mint a simogatás.

- Szegény. Szerencsés vagyok ebből a szempontból, velem mindig jól bántak, igaz csak 6 éves vagyok - mondta Sziszi. - Talán az a baj velem, hogy vágyom a szabadságra, vagy arra, hogy elfoglaljam magam, s nem bírom az ilyen tétlen napokat!

- A szabad életmód már nekem is megfordult a fejemben - mondta Pajtás. - Ki kellene próbálni, csak mi magunk lennénk, valahol a pusztában...

- Ugyan! - Sok olyan veszély leselkedne ránk, amiktől itt biztonságban vagyunk - jelentette ki Dóri. - Sokszor itt is frászt kapunk egy-egy váratlan apróságtól! Mit csinálnál odakint, ha pl. egy varjú elkárogná magát?

- Lóhalálában menekülnék. Ki tudja, talán igazad van, Dóri. Hiszen a napokban is megijedtem az egyik lovastól, pedig semmi különös nem csinált, csak nem láttam jól az alakját, s hirtelen azt hittem, árthat nekem.

- Tudjátok mi az igazi szabadság? - sóhajtott egyet Sziszi. - Amikor terepre megyünk. Oda már olyan lovasok jönnek, akik értik a dolgukat, szinte észre sem veszem, hogy a hátamon van valaki, olyan könnyedén mozog velem együtt. A terepen szabadnak érzem magam, valami örömmámor tör ki rajtam ilyenkor. Legszívesebben bokkolnék, de tudom, egy jó ló ilyet nem csinál, ezért alig várom ilyenkor, hogy vágtazhassunk, lobogó sörénnyel, szinte repülünk. A szél annyi érdekes és kellemes illatot hoz felém ilyenkor, a hangok innen-onnan érnek, kellemes hallgatni mondjuk a fű zizegését a patáim alatt.

- Ami pedig a legfontosabb, hogy terepen nincs mitől félnünk, mert lovasaink megvédenek bennünket, ha bármi történne, mi meg vigyázunk rájuk, nem vadulunk meg a nagy vágta közben, tudjuk, hogy ők is velünk vannak - elmélkedett Pajtás. - Itt nem is a védelemről van szó, hanem a lovas, avagy még inkább a „falkavezér” (gazdánk) iránt érzett feltétlen bizalomról. Ha ez megvan, s érezzük, hogy a javunkat akarja, levetkőzhetjük az állandó szorongásunkat, ami bennünk, zsákmányállatokban él.

- Bizony, a bizalom egy csodálatos dolog! - értett egyet Dóri. - Annak idején úgy félttem a lószállítótól, idegenkedtem tőle nagyon. Egy kis zab, simogatás, nyugodt, higgadt, kedves becéző szó után mégis rávettem magam, hogy bemenjek, a gazdi is mellettem volt, s láttam, bajom nem származik a dologból.

- Ez a bizalom a legfontosabb kötelék ló és lovas között. Meghálálni úgy tudjuk, hogy gazdánk vagy lovasunk kívánságait figyeljük, s így jól jár mindenki. Nincs szidás, csak ritkán ostor, az is a földön ösztönzéseképpen.

- Képzeljétek, az ostorról jut eszembe - kapta fel a fejét Dóri -, a múltkor milyen élményben volt részem. Talán láttátok már azt a vak kislányt, aki rendszeresen jár ide lovagolni.

- Persze, nem lehet őt nem észrevenni. Mi van vele?

- Egyik nap lovagoltunk, s nem volt hangulatom az ügetéshez. Gazdám egy kicsit felemelte a hangját, erélyesebben szólt hozzám, az ostort is többször suhogtatta a levegőben. Erre Dorka...

- Mit csinált?

- Úgy viselkedett, mintha ló lett volna. Ahogy ránéztem, láttam, hogy fél. Hogy mitől? Talán a gazdi hangjától? Esetleg az ostortól? Vagy attól, hogy megbokrosodok? Esetleg mindháromtól egyszerre! Lényeg, hogy két kézzel markolta a nyeregkápát, amit nem szokott csinálni, s még a szívdobbanásai is felgyorsultak.

- Ne csodálkozz rajta, hogy megijedt! - mondta Sziszi együttérzően. - Nem látja, mi folyik körülötte, csak a füleire és a többi érzékszerveire támaszkodhat.

- Igen, amint véget ért a kis affér, minden ment a megszokott ütemben. Terepre ugyan nem járok már ki veletek, főleg nem hosszabb kirándulásokra, de nekem is vannak ilyen érdekes élményeim.

- Aki nem egészséges, még inkább ragaszkodik hozzánk, mert úgy érzi magát kiteljesedve, ha velünk van - bölcselkedett Sziszi. - Hozzám pedig egy tolókoksis kislány került, aki úgy érzi, a mennyekben jár, amikor a hátamon van.

- Azt észrevettétek, hogy mennyire meg akarnak felelni ezek a gyerekek másoknak? - kérdezte Pajtás.

- Igen, mert ők is igénylik a bizalmat, amiről már beszélgettünk, ők az ép emberek bizalmát keresik, ahogy mi a gazdánkét, akire felnézünk. - Mindenkinek van ilyen alá- és fölérendelt kapcsolata - mondta Dóri. - A gyerekeknek a szüleik és tanáraik, a beosztottaknak a főnökeik, a lovaknak a lovasaik.

- Szerintem ne filozofáljunk tovább, elég volt ennyi mára! - mondta Pajtás. - Talán holnap már jobb idő lesz, s jönnek hozzánk a lovasok, lesz egy kis élet megint.

- Hamarosan itt a tavasz - mondta Sziszi - mehetünk majd sokat terepre, éljen a szabadság!

- Erre igyunk egyet! - nyerített fel Pajtás, s nagyot húzott a vödreből.

- Éljenek a kis lovasaim, remélem lesz valami finomság a tarsolyukban holnap is - sóhajtotta Dóri.

- Álljunk meg egy lószóra! - mondta Pajtás. - Mindenütt jó, de legjobb otthon, s mi itthon vagyunk!

Dorka álma

Nagyon nehéz időszakon ment és megy keresztül Dorka, a felvételre való kemény felkészülés, a drukkk, az írás- és szóbeli feladatok, az örökös készenlét és készülődés miatt.

Dorka egy olyan gimnáziumba jelentkezett, ahol emelt szinten angolt tanulhat, talán tanítani fog később, vagy ki tudja.

Ha egyszer taníthat, olyan tanárnő lenne, mint Dóra!

Már megint a lovaglás, amikor az angolról volt szó?

Igen, mert a tanítási módszer a lényeg. Dóra soha nem neveti ki kis tanítványát, ha nem megy valami, soha nem alázza meg, hanem végtelen türelemmel magyaráz, mutogat, bátorít, sokat dicsér és mindenekelőtt a lovaglás élvezetére „neveli”, ami a világon a legfontosabb.

„Élvezd, amit csinálsz, ne akarj senkinek sem megfelelni, a tevékenység szeretete lelkesítsen, élvezd, mint kisgyermek az önfeledt játékot!”

Dorka is hasonlóképpen tanítaná az angolt, hogy növendékei lelkesedjenek érte, szeressék, megértsék, miért is jó egy idegen nyelvet tudni.

De hol van ez még? Addig sok víz lefolyik a Dunán. Most csak az örökös idegeskedés járja, a feszültség: felveszik-e vagy sem?

Az osztályban sok a hamar kimondott, s később megbánt indulatos szóáradat.

Többen félnek, mi lesz, ha kikerülnek a „nagybetűs életbe”?! Elszakadnak-e régi barátaiktól, megromlanak-e kapcsolatok, és főleg, hogyan fogadják majd a nebulókat az új helyen? Befogadják-e őket, lesznek-e barátságok, esetleg szorosabb kapcsolatok, vagy elszigetelve, magányosan fognak kuporogni a sarokban? Ki tudja? Mégis, reménykedni lehet, de nagy a bizonytalanság.

Dorka és osztálytársai tapasztalták már nem egyszer, hogy egy bensőségesnek látszó barátság ápolása közben kiderült, csupán érdekkapcsolatról volt szó. Mert bármennyire is ragaszkodott Dorka egy bizonyos személyhez (általában látó emberhez), az illető nem akarta ezt a kapcsolatot, csupán érdekből, de amint elváltak útjaik, „leszakadt” Dorkáról, vagy hitegette, ígéretet tett neki, s a viszonyuknak vége lett.

Elég az hozzá, hogy ilyen feszültségben teli napok következtek Dorka életében, s egyik nap, amikor lefeküdt, furcsa, zaklatott álma volt.

Dóri hátán lovagolt, de nem a megszokott pályán, hanem a szabadban. Még hallani vélte oktatója hangját:

- Gyere, erre, itt vagyok!

Dóri el is indult, de az ellenkező irányba, Dorka hiába tett meg minden tőle telhetőt, átmozgatva a szárazakat, irányítva Dórit a megfelelő irányba, a ló megmakacsolta magát, s egyre távolabb vitte lovasát edzőjétől.

- Dorka, erre gyere, ne menj arra!

Mindhiába, oktatója hangját már alig hallotta.

Utána Kitti hangját vélte felfedezni majdnem a közelében:

- Hahó, merre csörög a dió?

De ez a hang is elhalt, mert a ló csak vitte egyre messzebb.

Ez a furcsa eset megismétlődött Viktor és Laci hangjaival, sőt osztálytársaiéval is.

Aztán valami furcsa dolog történt. Dóra hangját ismét közeledni hallotta, Dórral meg is indultak a hang irányába, most nem ellenkezett a ló, de Dóra, mintha szárnyai nőttek volna, ment Dorka elöl egyre gyorsabban és gyorsabban. Hiába igyekeztek Dórral, a hangot nem lehetett utolérni.

- Dóri ü-get!

Hiába, nem tudtak a hanggal versenyezni, a ló nem ugrott be vágta, mert félt, hogy lovasa lepottyan róla.

A zaklatott álmoknak még mindig nem volt vége. Egyszerre Dorka azt érezte, hogy a levegőbe emelkedik, s egy másik ló hátán találja magát.

- Dóri, Dórikám, merre vagy?! - kiabált kétségbeesetten, pedig tudhatta volna, hogy a kiabálás megijeszti a lovakat.

A másik ló csak vitte lovasát egyenletes iramban, ügetésben, közepes tempóban, de hogy hová, az rejtély volt a kislány számára.

Most nem tehet egyebet, rá kell bíznia magát az ismeretlen lóra, akit életében soha nem látott!

Hányszor olvasott olyat, hogy a ló hazavitte gazdáját, ha ittas vagy ha beteg volt. Dorkának fogalma sem volt arról, hol van most, csak a lovában bízhatott.

Dóri eltűnt, csak az idegen ló volt ott, azaz Dorka ott ült a hátán, markolva a nyeregkápát, meg a szárazakat tartotta, s csak mentek, mentek.

- Mi lesz most velem?!

Egyszer csak megállt a ló, horkantott egyet, s Dorka felébredt. A lepedője összegyűrve, ő maga keresztben feküdt az ágyon, kis híja, hogy nem pottyant a földre.

Eltelt egy pár perc, mire rájött, hogy mindez csak egy álom volt. Vajon miért álmódott ennyi butaságot?

- Milyen nap is van ma? Csütörtök, s ha csütörtök, akkor lovaglás!

Dóra látta kis lovasán, hogy milyen feszült.

- Kincsem, addig nem ülünk ma lóra, amíg el nem meséled, mi bánt. Mert, tudod, a lovak olyanok, mint a szivacs: ha szomorú vagy, ők is szomorúak lesznek. Ha feszült és ideges vagy, ők is átveszik a hangulatodat. Mi történt veled?

Dorka elmondta, mostanában milyen zűrös napjai vannak, s elbeszélte álmát is.

- Most kinevetsz?

- Soha. Ennek az álmoknak komoly mondanivalója van. Félsz attól, hogy elveszíted azokat, akiket már megszerettél, s félsz a jövőtől. Az ismeretlen ló, aki csak vitt téged valahova, az volt a titokzatos jövő. Az eltávolodó hangok meg a szeretett személyek elvesztésétől való félelem!

Dóra megfogta a kislány kezét, simogatta, majd két kezébe fogta a remegő kis kezét.

- Figyelj ide! Vannak olyan kapcsolatok, amik szilárdak, amik elszakíthatatlanok! Ha tényleg jól érzik az emberek magukat egymás társaságában, s ha több élményben, kalandban részesülnek, a barátság megmarad! Látod, mi már mennyi mindent csináltunk együtt, s még micsoda lehetőségeink vannak! A mi kapcsolatunk olyan, mint egy végtelen kör, aminek nincs vége.

Az új helyen is találsz majd barátokra, csak egy kis idő kérdése! Köthetsz majd olyan ismeret-ségeket, ahol a közös tevékenység köt össze benneteket (akár zenehallgatás, vagy együtt zenélés, esetleg a lovaglás...), sok minden lehetséges, a lényeg, a közös érdeklődési kör felfedezése, s az, hogy téged is bevonva, együtt tudjátok végezni!

A régi barátaid is megmaradnak, ha a kapcsolatotok kölcsönös és nem egyoldalú volt!

Egyébként van egy ötletem, hogyan pecsételhetnék meg a kapcsolatunkat. Kapsz tőlem egy igazi, vasból készült patkót, nekem meg ott van az a kulcstartó, amit karácsonykor adtál nekem. A nehéz időszakban, ha ezeket kézbe vesszük, eszünkbe juthat a másik!

- Egy igazi patkó? - lelkesedett Dorka.

- Igen. Legyen ez egy „olyan cipő”, amellyel bejárod a kitűzött céلودig a rögzös utat, s még szerencsét is hoz, mert egy rendkívül kitartó kislányt ismertem meg benned! - Most viszont vár a lovaglás, ló-ra!

Dorka a patkót a kezében szorongatta úton hazafelé. Amikor megérkeztek, egy hivatalos levél várta, egy értesítő.

- Anyu, mi van benne? - olvasd fel, kérlek!

- „Örömmel értesítem, hogy felvételt nyert...”

- Hurrá, hurrá, hurrá!

Sikerült! Van még fény az alagút túlsó oldalán!

Kezében még ott volt a patkó.

- A bűvös cipő, ami segít céljaimat elérni, Dóra, köszönöm! Köszönöm a biztató szavaidat, mindent köszönök!

A jó szó segít

Kitti, amikor felhívta Dorkát telefonon, nagy örömmel hallgatta beszámolóját; gratulált neki a sikeres felvételihez; zaklatott álmától még a hideg is kirázta. Dórával való beszélgetésüket azonban meghatottan figyelte.

- Tudod, Dorka, az én terapeutám, Andi is nagyon kedves, de mégsem annyira, mint a Te Dórád! Bárcsak nekem is sikerülne szorosabbra fonom ezt a kapcsolatot!

- Mióta is lovagolsz nála?

- Viszonylag rövid ideje, pár hónapja csupán. Lehet, furcsának hangzik, de szeretek másoktól tanulni, felnézek azokra, akiktől tanulhatok valamit, ilyen kapcsolatokat szeretek magam körül.

- Én is pontosan ilyen vagyok. Ha történik valami érdekes Andival kapcsolatban, el ne mulaszd megosztani velem, nagyon várom a fejleményeket!

Dorka hamarabb hallott híreket, mint gondolta.

Kitti az utóbbi időben észrevette, hogy oktatója nem olyan mosolygós, mint szokott lenni, fáradtabbnak, vagy inkább fásultabbnak látszott.

- Andi, ha esetleg tudnék neked segíteni valamiben...

- Köszönöm, aranyos vagy, de nem, ezen magamnak kell túljutnom.

(A tegeződést ne vegyük rossz néven, mivel Andi is viszonylag fiatal, ez természetes, felszabadultabban lehet így kommunikálni, s Kitti sem él vissza a tegeződés adta lehetőséggel.)

Egyik nap a kislány és családja heti bevásárlásukat intézték. Kitti nagyon szerette ezeket az alkalmakat, a nagy bevásárlóközpont akadálymentesített, így kerekesszékekkel is könnyen megközelíthető, bejárható. Sok ott a látnivaló, lehet bémézködni.

Éppen a kis üzletsorok mentén haladtak el, amikor Kitti lelkendezve felkiáltott:

- Andi, Andi! De jó, hogy találkozunk!

Andi akaratlanul is elmosolyodott, odament a kis társasághoz:

- Szia, Kitti, jó napot kívánok mindenkinek!

Kitti izgatottan fürkészte oktatóját. Milyen jó lenne egy kicsit beszélgetni vele, de ki tudja, talán siet valahova.

- Andi, úgy szeretnék veled egy kicsit beszélgetni, van egy kis időm számomra?

- Tulajdonképpen...

A kislány olyan könnyörögve nézett rá, hogy így folytatta:

- Tulajdonképpen nem rohanok sehova, egy kicsit ki akartam mozdulni otthonról. Hol beszélgessünk?

- Jaj, de jó!!! Keressünk valami csendesebb helyet, ameddig a családom bevásárol, nyugodtan társaloghatunk.

- Rendben, de nem szeretnék itt aludni! - mosolyodott el Andi.

„Végre, egy kicsit ismét mosolyog!” - gondolta Kitti.

Találtak egy viszonylag csendesebb helyet, ahol nyugodtan beszélgethettek.

- Andi, kérdezhetek valamit?

- Persze.

- Talán láttad már a lovas rajzaimat. Ha mégsem, mutathatok neked néhányat? Olyan jó lenne közülük egy párat kirakni a lovardában!

- Ott voltam én is azon a lovas rendezvényen, ahol a képeidet árulták, nagyon ügyes és tehetséges vagy. Ha hozol magaddal néhányat legközelebb, megnézem szívesen.

- De jó! Tudod, az biztos, hogy nem leszek soha lovas világbajnok, de így is sok minden köt a lovakhoz, s az élményeimet szeretem a rajzaimban megörökíteni.

- Nagyon jól teszed!

- Egy valamit szeretnék igazán nagyon.

- Mit?

- Azt, hogy ismét olyan mosolygós legyél, mint régen, mert nagyon szeretlek, még hozzá olyannak, amilyen vagy!

Andi félrefordította a fejét, s egy könnycseppet morzsolta el az arcán.

Vége ismét visszafordult a kislányhoz:

- Ilyet már nagyon régen nem mondott nekem senki!

- Pedig ez az igazság. Szeretem, ahogyan foglalkozol velem és másokkal, szeretem, hogy olyan ember vagy, aki egy kis fényt hozol a fogyatékkal élők életébe!

Tudom, ez most nagyon komolyan hangzik, talán nem is a korosztályom beszédstílusa ez, de mindig vonzódtam a komolyan gondolkodó felnőttekhez, akiktől tanulni lehet, akikre felnézhetek, s Te ilyen vagy!

Andi egy nagyot sóhajtott. Gyengéden nézett Kittire, majd beszélni kezdett:

- Amiket most mondtál, olyan jól estek nekem, mint hervadt virágnak a friss víz, mint minden élőlénynek a napfény. Tudod, nem is olyan komoly a problémám, most, hogy belegondolok. Csupán a jó szó hiányzott! Mostanában csak a kritikát kaptam innen is, onnan is. Hiába igyekeztem jól tenni, azt észre sem vették, de a rosszat rögtön szóvá tették... a családomban és a lovardában is. Ha egy napig tartott volna, azt mondtam volna erre, hogy mindenkinek van rossz napja, de ez így megy már hosszabb ideje. Amikor megkérdeztem, mi bajuk van velem úgy általában a környezetemnek, senki nem szólt semmit, csak a vállukat vonogatták. Annyi hangzott csak el, hogy mostanában túl érzékeny vagyok, s hogy ne macerának fogjam fel a dolgokat, hanem tanuljak abból, amiket mondanak nekem.

Amikor mondtad a lovardában, hogy szívesen segítenél nekem, nagyon jól esett, de ott, az adott körülmények között nem mondhattam semmit.

Kitti döbbenetesen hallgatta oktatóját, megszorította a kezét, majd ezt kérdezte:

- A többi tanítványaid is bántottak és bántanak?

- Dehogyan, de tudod, közöttük sok az értelmileg fogyatékos, nem is nagyon beszélgetnek velem.

- Szeretnek téged azért, ugye?

- Igazad van, mert többen szorongatják a kezem, megsimogatják a vállam, valaki még kommunikálni is próbál velem. Igazad van, valahol ragaszkodnak hozzám! Erre, eddig nem is gondoltam.

- Sokan szeretünk téged, mint már mondtam, csak azt sajnálom, hogy eddig nem mondtam ezt ki nyíltan. Hiszen a jó szóra mindig szükség van, nekem nagyon sokat jelentenek a kedves szavaid lovaglásaim alkalmából a mai napig is.

- Igazán megérdemled ezeket, látom, mekkora az akaraterőd, mekkora szeretet él benned mások iránt. - Egyébként nem kell nyíltan kimondani az érzéseinket, mert látszik az a másikon.

- Szerintem viszont időnként igenis mondjuk ki, mert erőt ad a mindennapokhoz.

- A mindennapokról jut eszembe, sok a szabadságom, egy pár napot talán kivehetnék. Akkor egy kicsit rendet tehetnék a lelkemben, s mire jössz hozzám lovagolni, addigra friss és kipihent leszek.

- A munkahelyen biztosan hiányolni fognak, s örülnek majd neked, ha visszamész! A családod...

- Ott sincs semmi komoly baj, csak mindenki fáradt, hozza magával a munkahelyi problémáját, ennyi lehet. Kitti, viszont, ha nem invitálsz egy kis beszélgetésre, nem gondoltam volna ezeket végig, s nagyon hálás vagyok neked, hogy meghallgattál. Te olyan más vagy, mint a többi gyerek. Nem vágta a szavamba, türelmesen végighallgattál, s ez nagyon sokat jelent, tudod? Sokan nem tudják a másikat meghallgatni, csak a saját ügyeikkel vannak elfoglalva. Ezt a mások meghallgatását kincsként őrizd, még sokakon segíthetsz ezzel!

Egy már biztos, a mi kapcsolatunk így még szorosabbá vált, örülök, hogy ilyen kis tanítványom van, mint Te!

- Dorka, Dorka! - szorongatta Kitti kezében a telefont. - Megtörtént!

Ezzel Kitti mindent elmondott barátnőjének, aki boldogan hallgatta.

- Milyen jó lenne megismerkedni vele!

- Talán egyszer, hamarosan. Ki tudja, találkozhatunk. Nemcsak Dórát és Andit ismerhetnék meg, hanem a fiúk oktatóit is.

- De szép is lenne, reménykedjünk benne, hogy sikerül. Hiszen, ha valamit nagyon erősen akarunk, valóra válik, nem igaz?

Dorka-dilemma

Mint minden sorozatban, itt is kénytelenek vagyunk egy kicsit ugrani az időben.

Történt ugyanis némi változás, ami Dorka számára jelentős. A legfőbb és legfontosabb eltérés a megszokottól Lady volt. Ki az a Lady? Egy másik, szintén kezes, de fiatalabb, sötétebb, félvér kanca. Dóra mondta ugyanis, hogy Dóri, mivel már öreg, sokat kell pihennie, s Dorka már olyan ügyes, hogy nyugodtan kipróbálhatja Ladyt is.

- Ameddig te velem vagy, Dóra, addig nem félek semmitől! - mondta Dorka.

Ladyvel az ügetés más volt, mint Dórin, mert erősebben kilengett a ló háta, léptei nem voltak olyan lágyak, mint Dórié.

- Űlj hátra a nyeregben! Erősebben mozogjon a csípőd! Szorít a térd! Próbálj ellazulni!

- Jó, de hogyan?

A sok és rendszeres gyakorlás segített, no meg Dóra végtelen türelme és a jó szemléltető-készsége. Ladyvel már csaknem olyan jól lovagolt Dorka, mint Dórivál. Tulajdonképpen váltogatta a lovakat Dóra, hogy a kislány szokja Lady lendületesebb járását is.

Ennyi előzmény után történt valami, ami csaknem mindent megváltoztatott. Mi is ez?

Nemsokára kiderül.

Az iskolában egy érdekes házi feladatot kaptak:

„Készítsetek egy olyan fogalmazást, ami valamilyen félelemről és annak leküzdéséről szól!” - hangzott a kérés.

Dorka felkapta a fejét:

„Ez most éppen jókor jön!”

Dorka tanárai egy kicsit csodálkoztak azon, miért áll fel olyan nehézkesen a kislány a székről, s miért olyan gondterhelt az arca. Különösebb figyelmet azonban nem szenteltek neki, be-tudták annak, hogy kamaszodik, és a nehézkes felállás biztos valami szeleburdiság követ-kezménye, mondjuk: nekiment valaminek.

Tegyük hozzá, hogy Dorka nem tartozik a szeles, futkosós gyerekek közé, mindig óvatos és megfontolt mindenben.

Tehát a fogalmazás.

Leült a számítógépe elé, gondolkodott, egy nagyot sóhajtott, s írni kezdett.

Erősebb a félelemnél

A lovaglás számomra egy varázslatos, csodálatos dolog, egyesülni a lóval, megtapasztalni azt a szoros testi és lelki kapcsolatot, ami lovaglás közben létrejön. Ilyen csodát, varázslatot még életemben nem éreztem mindezidáig. A bűvös együttlét a hetekben tört meg, amikor Lady megugrott, s nem tudtam megmaradni a nyeregben, s leestem róla! Nincs rá szó, mit éreztem akkor, volt ló, nincs ló, a biztonságot adó test egyszerre csak nem volt sehol! Ég és Föld

között lebegtem, azt sem tudtam, mi lesz velem, hol érek majd földet, s milyen állapotban! Szerencsére a zúzódásokon kívül komolyabb bajom nem esett.

Oktatóm, Dóra, nyugodt, higgadt, kimért hangja tartotta bennem a lelket, olyannyira, hogy vissza is ültem a nyeregbe!

Később, mikor már otthon voltam, kezdtek bennem összeállni az események, amelyek a másodperc töredékei alatt nem rendeződhettek bennem.

Mérlegelni kezdtem: szerencse, hogy nem történt komoly bajom. Hogyan tovább? Mi lesz most? Az motoszkált az agyamban, hogy nem szabad feladni, le kell küzdeni a szorongást, hiszen volt bátorságom visszaülni Lady-re. Amióta lovagolok, egyre több dolog köt a lovagláshoz: barátaimat a lovaglásnak köszönhetem, sok szép lovas filmet néztünk meg együtt négyesben, ami mindig csodálattal töltött el. Voltunk már több lovas rendezvényen is, sőt még a lovasboltot is felkerestük Viktorral, ahol kedvemre kézbe vehettem mindent, ami a lovakkal, lovaglással kapcsolatos. Több lovas regényt is olvasgattunk, a 4 „lóbarát”. Mennyi lovas sportközvetítést néztünk meg közösen, végigizgulva a versenyeket! Ugye, nem adhatom most fel, amikor minden olyan szépen alakul? A lovaglás iránti szeretetem „erősebb a félelemnél”! Elesni és leesni nagyon könnyen lehet, nem kell ahhoz lóra ülni, csak tudni kell talpra állni!

Nekem olyan oktatóm és barátaim vannak, akiktől támogatást és bátorítást kapok, ezért nincs megállás!

Dorka barátai, Kitti, Laci és Viktor, természetesen tudtak az eseményről, s most szorongva és kíváncsian várták, hogyan dönt Dorka, hogyan tovább. Persze, a szülei véleménye számít legfőképpen. Volt nagy ijedtség a szülők részéről persze, de úgy döntöttek, hogy Dorkára bízzák, szeretné-e folytatni tovább, s kikérik majd Dóra véleményét is.

A négy barát most Dorkáéknál gyűlt össze, s a kislány felolvasta a fogalmazását.

- Tudtam, tudtam, titokban abban reménykedtem, hogy nem adod fel!!! - kiáltotta Kitti, barátnője kezét szorongatva.

- Bármilyen történjék is, mi akkor is szeretni fogunk, s továbbra is együtt maradunk, ha mégis másként döntenél! - mondta Viktor.

- Valahol olvastam egy idézetet, hadd gondolkozzam, pont ide vág - mondta Laci. - Megvan! Jókai Anna mondta:

„Nem az a bátor ember, aki nem fél - hanem aki fél, de amit kell, mégis megcselekszi!”

Viktor elgondolkodott.

- Tudjátok, már évek óta lovagolok, történt velem egy s más, potyogtam a lovakról szépen, de minek részletezzem. Ilyenkor nem az a lényeg, hogy ki mit bravúroskodik, sőt túllicitálja a másikat lovas tetteivel, hanem bátorítani kell azt, akivel először esik meg rossz élmény. Dorka, csak azt tudom mondani, hogy a szívedre hallgass. Tudnod kell viszont, hogy senki nem néz le téged azért, ha mégis abbahagyod. A lovaglás nem veszélytelen sport.

- Az úszást ajánlják sokaknak - mondta Laci.

- Kösz- mondta Dorka. - A medencébe is bele lehet fulladni, na melyik a jobb?

- Egy kanál vízbe is, esetleg egy fürdőkádnyiban is, hát még egy medencényi vízben! - próbált viccelődni Laci.

- Aki síel vagy korcsolyázik, nagyokat tud esni. Minden sportnak megvan a maga kockázata, de az örömforrása is. Dönteni kell, melyik az erősebb: az élvezet vagy a szorongás - mondta Laci.

- Ilyenkor jelent rengeteget az edző vagy oktató lelki támasza - mondta Kitti.

Nehogy azt higgyük, hogy Dórát hidegen hagyták az események. Neki meg kellett őriznie a lelki nyugalomát, különben a félelemből pánik is kialakulhatott volna.

„Lady, Lady! Mi lesz most Dorkával? Visszajön-e hozzám? Ez itt a nagy kérdés! Tudom, a tanítványokkal nem lehet és nem szabad kivételezni, de Dorka egy különleges helyet foglal el a szívemben, mert olyan belső értékei vannak, amiből tanulni lehet, s a ragaszkodása meghatározó. Nagyon fájlalnám, ha nem jönne többet...”

Ekkor szólalt meg a telefonja:

- Halló!

- Szia, Dóra, Dorka vagyok.

„Na, most kiderül... csak nyugalom...” - futott át Dóra agyán.

- Hogy érzed magad, kincsem?

- Fogjuk rá, kékülök-zöldülök, de... csak...

- Mondd, bátran!

- Ugye tudsz segíteni nekem? Megrendült egy kicsit a lovakba vetett hitem és bizalmam. Lehet ezt orvosolni? Még előttem van a kép, amikor Lady megugrott!

- Ne aggódj, kicsim. Ez természetes reakció, majd csütörtökön várlak, s keresünk megoldást!

- Jó, köszönöm. Apukámat adhatom neked egy percre?

- Persze, szia, akkor várlak!

Dorka apukája vette át a telefont:

- Szerbusz, Dóra. Szeretném a véleményedet és tanácsodat kérni...

- Nagyon jól el tudom képzelni, mit érzel és éreztek mind a ketten a feleségeddel. Nem tudok 100 százalékos biztonságot garantálni, azt ugye tudjátok. Viszont tudunk olyan gyakorlatokat végezni, amik fejleszthetik Dorka reflexeit, ami segíthet megelőzni az ilyen leeséseket. Elértünk arra a szintre, hogy most már ezeket a feladatokat is gyakorolhatjuk. Biztonságosan ül a kislányotok a lovon, s büszkék lehettek rá nagyon, hogy mindenféle hiszti nélkül, bátran visszaült a nyeregbe! Ha úgy gondoljátok, hozzátok őt csütörtökön, ez a ti döntésetek, hiszen Dorka még nem nagykorú. Szeretném viszont elmondani, hogy... hogy Dorka nélkül semmi sem lenne a régi.

- Köszönjük, Dóra, ott leszünk.

Azóta eltelt két csütörtök is, sokat gyakoroltak Dórával. Lady azóta ismét megugrott egyszer, de Dorka sikeresen megtartotta magát a nyeregben, igaz, megijedt egy kicsit.

Az óvatosság és elővigyázatosság mindenekelőtt, semmi vagánykodás. Vagánykodás? Dorka sohasem csinált ilyesmit, mindig csüggött oktatója szaván, követte minden utasítását, kérését, mert tudta és tudja, csak így tanulhat, s haladhat előre.

Ami pedig a fogalmazást illeti, kapott Dorika egy jelest, méghozzá csillagosat. A tanára a szünetben odahívta magához:

- Dorika, ezért mozogtál olyan nehézkesen? Ezért voltál olyan zaklatott mostanában? Szegénykém, nem csodálom. Nagy bátorságra vall, hogy nem adod fel, veszed az akadályokat. Ilyen az igazi, erős lélek.

Ismeretlen ismerősök

Viktor már alig várta, hogy lovagolhasson. Nagyon szerette a díjlovaglást, ami a ló és lovas összhangját, az állat idomítottságát, engedelmességét mutatja. Most is különböző gyakorlatokat csináltatott lovával. Gyönyörű idő volt, sütött a nap. Az időjárás is azt jelezte, hogy az élet szép, lovagolni csodálatos. A madarak vidáman csiripeltek, Viktor lova, Legény is fel-szabadultan dolgozott. Az edző, Feri is vígan osztogatta instrukcióit, mindenki boldog és elégedett volt.

Mielőtt véget ért volna az edzés, lépésben járták a lovakat, hogy izmaikat ellazítsák, az izzadságtól leszáradjanak kissé. Amint így lépésben lovagoltak, Feri így szólt Viktorhoz:

- Figyelj csak, ugye te meséltél nekem olyan lovas barátairól, akik, hogy is mondjam, nem egészségesek, mégis lovagolni tanulnak?

- Igen, egyikük a húgom, Kitti, a barátnője, Dorka, s az egyik legjobb barátom, Laci.

- Tudod, nagyon szeretném megismerni őket és az oktatóikat.

- Tényleg? Milyen csodálatos lenne! A többiek mind arról ábrándoznak, hogy egyszer mindannyian találkozunk!

- Remek, nagy öröm ez számomra. Az ismerkedésnek szívből örülnék, meg tulajdonképpen a segítségeteket szeretném kérni.

- A segítségünket? Mindannyiunkét? Miről lenne szó?

- Tudod, van egy új lovasom. Vele kapcsolatban szeretném mindannyiótok tanácsát kérni.

- Valami egészségügyi problémája van?

- Nem vak vagy mozgássérült, ha erre gondolsz. Nem testileg van problémája, nem olyan komoly a baj. Csupán tanácstalan vagyok, s tudom, hogy azok a lovas oktatók, akik sérült lovasokkal foglalkoznak, hamarabb találnak megoldást a problémára. Sőt, maguk a lovasok is, elképzelhető, hogy tudnak segíteni, mert sokkal empatikusabbak, mint bárki más.

- Remek, szerintem nagyon örülnek majd, ha segíthetnek, velem együtt, természetesen. Mikor és hol találkozunk?

- Lehetne itt a lovardában, mondjuk jövő vasárnap fél háromkor? Ugyanis van egy kis meglepim a társaság számára, még neked sem mondom el.

- Közlöm a remek hírt a többiekkel, szerintem össze tudjuk hozni a találkozót, ismeretlen ismerősök!

Viktor, amikor közölte a hírt Dorkával és Kittivel, a lányok örömujjongásban törtek ki.

- Ugye megmondtam! - kiáltotta Dorka. - Amit nagyon akarunk, az egyszer valóra válik!

- Istenem, de örülök! - kiáltotta Kitti is. - Most már csak az kellene, hogy mindannyian ráérjünk, egyik oktatónak se legyen programja.

Laci is fel volt dobva.

- A mi segítségünket is kérik? Ez is ritkaság, hogy a lovasok véleménye is számít. Már ezek szerint mi is fontosak vagyunk, a „lovas gárda” tagjai!

Izgatottan újságolták az oktatóknak a meghívást. Talán az égiek is akarták ezt a kis össze-jövetelt, mert senkinek nem volt külön más programja. Talán azért, mert vasárnap igazán jár egy szabadnap mindenkinek a kemény hétköznapiok után.

Lássuk csak, ki kicsoda tehát? Dorka oktatóját már nagyon jól ismerjük, ő Dóra. Kittié Andi, aki olyan jót beszélgetett kis lovasával a múltkor. Laci oktatója Karcsi, s Viktoré Feri.

Nagy izgalommal készült mindenki a találkára, közösen úgy döntöttek, egy-egy szép lovas idézettel kedveskednek oktatóiknak.

Olyan nehezen teltek a hétköznapiok, mindenki alig várta a vasárnapot. Eljött végre ez a nap is.

- Vajon mi lehet a meglepetés? - kíváncsiskodott Kitti.

- Nem tudom, nem közölték velem sem - mondta Viktor.

- Talán ennyit sem kellett volna mondani, most furdalja az oldalamat, már egészen kilyukad - siránkozott Kitti.

- Aki kíváncsi...

- Nem baj, van mit várni - mondta Dorka. - Kíváncsi vagyok, miben segíthetünk, na meg a meglepire is!

Amikor a megbeszélte időben megjelent a kis csapat Ferinél, a „Lovas Himnusz” hangfoszlányait vitte feléjük a szél. Dorka, Kitti és az egész kis társaság kórusban énekelték a refrént és a versszakokat is.

Ezután megtörtént a kölcsönös bemutatkozás, kézfogás. Dorka örömmel állapította meg, hogy sem Feri, sem Karcsi, de még Andi kézfogása sem lagymatag, abban olyan vonakodásféle érezhető: megfogjam, ne fogjam? A kézfogásuk nem csapott át a másik végletbe, nem szorították meg, mintha satu közé akarták volna fogni, ami már fájdalmas, meg inkább az erőnlétet, fizikai fölényt mutatja. Ez a kézfogás határozott volt, mint ami tényleg azt sugallja: „örülök, hogy megismerhetlek, remélem a kapcsolatunk továbbra is megmarad, rajtam nem múlik!”

Az idézeteknek külön örültek, mindenkinek sikerült valami személyre szóló mondatot találni.

Mivel gyönyörű volt most is az idő, a székeket kivitték a szabadba, kört alkotva ültek le, így még felszabadultabb volt a kis csapat. Közben a lovakra is ráláttak, szemmel tarthatták őket. Az állatok is örültek a pihenőnek, eszegettek vagy élveztek a napsütést, elégedetten horkantgattak.

- Feri, tulajdonképpen miben szeretnéd a tanácsunkat kérni? - érdeklődött Karcsi. - Ha tudunk, szívesen segítünk.

- Ne haragudjatok, hogy csak így...

- Ugyan már. A lovaglás egy összetett sport, ami két élőlényen múlik. Ha segíteni akarunk egymásnak, érdemes minden apróságot megosztanunk, hogy utána szép élményekben legyen részünk, nem igaz? - kérdezte Karcsi.

- Úgy van - helyeselték a többiek is. - Csak bátran, mondd el, ami aggaszt!

- Tudjátok, idáig nem tapasztaltam, amiről most beszélni fogok. Van egy új lovasom, Flóra, egy 10 év körüli kislány. Nemrég került hozzám, idáig élvezte is a lovaglást. Az utolsó pár alkalommal kezdtem neki mutogatni és tanítani az ügetést.

- És?

- Olyan félelmet látok a szemében, amit még soha nem tapasztaltam másoknál. Némi riadalom mindenkiben van eleinte, de itt... Megtörtént, hogy élesen felsikoltott, már attól félttem, hogy a ló megugrik alatta. Kért, szinte könyörgött, hogy lassítsunk vagy álljunk meg, majdnem azt láttam rajta, hogy le akar szállni.

- Azt mondd, hogy ez a szorongás csak az ügetéskor jelentkezett? - kérdezte Dóra.

- Igen.

- Lépésben nem félt vagy szorongott egyáltalán?

- Nem, sőt nagyon élvezte a lovaglás minden pillanatát.

- Talán még nem tanulta meg a helyes ülést, s az egyensúllyal vannak problémák - gondolkodott hangosan Karcsi.

- Milyen lovon kezdtétek el az ügetést? Nagyon kileng az állat háta? Lendületes az ügetése? - kérdezte Andi.

- Ami az egyensúlyt és a helyes ülést illeti, folyamatosan korrigáljuk, gyakoroljuk, ez idáig nem jelentett problémát. Ami pedig a lovat illeti, lehet, hogy kissé kileng a háta, de más kezdő lovasoknál is ezt a lovat fogom be, mert nyugodt és kiegyensúlyozott, nem ijedős, és idáig senkinél nem mutatkoztak ezek az extrém félelmek.

- Kérdezhetek valamit? - nyújtotta fel a kezét Dorka szólásra.

- Nem suliban vagy, bátran mondd csak, amit kigondoltál - mosolygott Feri.

- Talán történt vele korábban valami, pl. leesett valahonnan, valahonnan magasról, s a kellemetlen élményt nem felejtette még el.

- Elképzelhető! Majd megpróbálom kifagtatni.

- Az is lehet - mondta Kitti -, hogy fél, mint mások az autóban, ha túl gyorsan mennek.

- Vagy egyszerűen több időre van szüksége, amíg megszokja ezt a merőben más mozgást - mondta Laci.

- Ugye az ügetést is lehet fokozni? - kérdezte Dorka.

- Persze - mondták az oktatók valamennyien.

- Lehet esetleg nagyon lassan indítani, éppen csak, hogy meginduljon? Vagy többet gyakoroltatni az élénkebb mozgást lépésben?

- Ezek is remek elgondolások.

- Kapaszkodni engeded? - kérdezte Andi.

- Csak minimálisan, inkább nem.

- Talán, ügetésnél hagyni kellene, persze nem görcsösen, de hadd legyen ott a keze, érezze a biztonságot.

- Szédülésre nem panaszkodott? - kérdezte Dóra.

- Nem mondott ilyesmit.

- Tényleg, és mi van a könnyű ügetéssel? - kérdezte Karcsi.

- Azt hiszem, próbálkoztunk vele, de nem sok sikerrel. Talán túl korai volt még elkezdni. Talán visszatérünk a kényelmes lépéshez, csináltatok még vele sok egyensúlyfejlesztő gyakorlatot, megpróbálom visszaadni neki az önbizalmát, s azt a lelkesedést, amit kezdetekben mutatott.

- Ha továbbra is fennáll a félelme a későbbiekben is, s ha nem találsz meg a lelki okokat, szakemberhez irányítanám - mondta Andi. - Mint terapeuta így látatlanban nagyon nehéz nyilatkozni, de vannak szakemberek, akik segíthetnek megoldani a problémát, ezért is vannak a komoly orvosi felülvizsgálatok, mielőtt bárki sérült lovas felvonná. Kitti is átesett ilyen vizsgálatokon, s mindent rendben találtak, kimondottan javasolták neki a lovaglást, mint terápiás foglalkozást, s mondhatom, rengeteget fejlődött.

- Köszönöm, Andi! - mondta Kitti mosolyogva.

- Dorka ugyan nem terápiás lovaglásban vesz részt nálam - mondta Dóra -, de gyönyörűen halad, sokan példát vehetnek róla. Képzéjétek, mire vetemedtem!

- Mire?

- A haladó lovasaimnak bekötöm a szemét, így kell lóra szállniuk, s 15 percen keresztül futószárazunk.

- Te jó ég! - kiáltotta Dorka -, még a hátamon is végigfutott a hideg. Miért csinálod ezt, Dóra?

- Ne félj, nem vagyok zsarnok. Amint valaki szédül vagy kényelmetlenül érzi magát, azonnal lekerül a kötés a szeméről, de állíthatom neked, nagyon élvezik. Egyébként miért csinálom? Mert rájöttem, hogy te maximálisan odafigyelsz arra, amit mondok neked. „Látóéknál” ez nem így működik. Sok minden eltereli a figyelmüket, elbáméskodnak, nem rám figyelnek. Most, bekötött szemmel, kénytelenek rám figyelni, s így a gyakorlatokat is pontosíthatom, a hibáikat korrigálhatom. Figyelnek rám, mert a hangom nyújt nekik biztonságot, meg ki vannak zárva a zavaró ingerek, mint régebben a lovaknál a szemellenzővel tették ugyanezt. Mindezt a te példából okulva teszem, s érdekes kihívás nekem és a lovasoknak egyaránt.

Dorka mosolygott, de ezt gondolta:

„Igen ám, utána lekerül a kötés, s minden megy a régi kerékvágás szerint. De nálam nincs kötés, ami lekerülhetne!”

Ezt nem osztotta meg senkivel, de legjobb barátnője, Kitti megérezhetett valamit, mert megszorította Dorka kezét.

- Mindenesetre, nagyon köszönöm nektek az ötleteket, tanácsokat - mondta Feri. - Igazán remek kis csapatot alkotunk így együtt. Megfogadom mindazt, amit mondtatok, s elsősorban nem leszek türelmetlen. Lehet, hogy minden jó lesz majd, csak Flórának több időre lesz szüksége. Nálam meg az a baj, hogy hozzá vagyok szokva a gyorsabb ütemű haladáshoz, mert nálam az eddigi lovasok ugrásszerűen fejlődtek. Türelem mindenekelőtt, ez a nap tanulsága, s köszönöm még egyszer a segítségeket.

- Szívesen, máskor is - mondták egybehangzóan a többiek. - Összetartásban az erő! Lehet, hogy majd mi is fogjuk kérni a segítségedet valamikor, s úgy fordulhatunk hozzád, mint barát a barátához!

- Várjatok, én még alig jutottam szóhoz! - mondta Viktor. - Ferinek nagyon sokat köszönhetek! Nem haladtam én sem valami gyorsan, úgy látszik, Feri, ezt már elfelejtetted. Viszont ez alkalomból szeretnék valamit közölni mindenkivel:

Lovas oktatónak szeretnék tanulni, s a napokban kaptam az értesítést, hogy felvételt nyertem! Ha nem Feri lett volna az oktatóm, nem szántam volna rá magam ilyen lépésre, de segíteni szeretnék másoknak, megismertetni a kezdő lovasokkal a lovaglás örömét!

Erre kitört a taps.

Kitti csak nézte a bátyját.

- Még velem sem voltál hajlandó ezt közölni? Te, te, te kópé!

- Képzeld, kibírtam! - borzolta fel Kitti haját. - S tudod, ha sikerül elvégeznem ezt a szakot, lehet, hogy terapeutának is tanulok majd, hogy segíthessek, mert a te példádából tanultam meg, milyen sokat ér a sport, mennyi kiskapu nyílik így meg a számotokra is!

- Bravó, ezt meg kell ünnepelni! - kiáltotta Feri. - S most jön a meglepim, amit ígértem. Kocsikázni fogunk, mindannyian!

- Velem mi lesz? - kérdezte Kitti.

- Rád is gondoltam, ne félj! Tudtam, hogy jössz! Olyan fogatot állítok össze, ahova a kerekesszéket is fel lehet vinni, rögzíthető, na meg Andiék, s ha kell, bárki közrefog, nem lesz semmi baj, élvezheted szabadon!

- Éljen, éljen, éljen! Lovak között szabadon!!! - tört ki Kittiből, s könnyes lett a szeme. - Mindig erről ábrándoztam, hogy egyszer...

Pár perc múlva összeállt a kettes fogat: Legény és Király húzzák majd a fogatot.

Dorkát és Kittit, no meg Lacit is az oktatók közrefogták, s szép lassan megindult a fogat, Ferivel a bakon.

- Most lépésben megyünk, ugye? - kérdezte Dorka.

- Igen - mondta Dóra.

- Nagyon jól hallani a négy ütemet: egy-két-há-négy, egy-két-há-négy!

Aztán a lépésből ügetés lett, Kitti szeme ragyogott a boldogságtól, Dorka pedig belefeledkezett a patkók csattogásába: egy-két, egy-két, egy-két.

- Zene füleimnek, olyan megnyugtató, olyan kellemes, olyan egyenletes, olyan biztonságot adó.

- Bárcsak sohasem lenne ennek vége - sóhajtott Kitti. - Nincs ennél csodálatosabb a világon!

Erre már senki nem szólt semmit, mert mindenki érezte ezt, s kár lett volna szóval megzavarni ezt a békét.

A patkók egyenletes csattogása az aszfalton betöltött mindent, s a gondolatok szabadon cikáztak az utasok fejében. Mindenki pompásan érezte magát, az ismeretlenek már nem idegenek többé, hanem ismerősök lettek, s remélhetőleg, nem ez volt az utolsó találkozásuk, s az ismeretség még szorosabbá válhat így. Az elfogadás, az egymásra találás, oktatók és lovasok, egészségesek és sérült emberek között, ha nem töri meg ezt a viszonyt semmi, erős lesz, a láncszemek nem szakadnak el, mert mindenkire szükség van. Az összetartozásnál pedig nincs nagyobb kincs.

Mélyen a felszín alatt

- Csütörtök, édes csütörtök - gondolta Dorka álmodozva. - Ismét mehetek lovagolni, de jó!

Még előtte azonban nehéz napom lesz a suliban! Dupla tornával kezdünk, utána matek, töri, fizika, s a végén egy kis irodalom meg biológia. Délután pedig jön a várva várt fél óra Dóránál.

A tornán most sem maradt el a szokásos lehordás, csipkelődés, gúnyolódás. Nem csak Dorkát alázták meg így, hanem még másik 3 barátnőjét is, akik szintén nem tartoztak az ügyesebbek közé. A többi osztálytársuk aktívan sportolt valamit, főleg atletizáltak, s velük kitüntetett figyelemmel foglalkozott a tornatanár, Jutka néni. Mindent ezekhez a tehetséges gyerekekhez viszonyított, sőt itt megvolt egy behozhatatlan előny, a látásmaradvány, még ha minimális volt is az.

Most is egy keskeny padon kellett végigmenni, hogy a helyes egyensúlyt gyakorolják. Dorka most is bátortalanul ment végig a padon, a többi barátnőjével együtt. Volt benne félelem, itt nincs a lovacska vele, hogy a lábával, vaddíjával átölelhesse, érezhesse őt.

- Na mi lesz már! Reggelig várjak, amíg hajlandóak lesztek végigmenni ezen a falatnyi padon? Elég a szerencsétlenkedésből! Határozottabban, ha kérhetem!

Dorka arca elpirult, s valahonnan a távolból a fülébe csengtek Dóra szavai:

„Nagyon büszke vagyok rád, legyél magadra te is az!”

- „Kitartás, nincs már sok hátra!” - mondogatta Dorka magában.

A csipkelődések hatására valakinek a szeme könnybe lábadt, volt, akinek kipirult az arca, vagy megremegett. Ezt Dorka később tudta meg a szünetben.

A következő gyakorlat még drasztikusabb volt, a kispad átugrása. Az ügyesebbeknek persze sikerült, de a többiek mind térdbeveréssel végezték, na meg pár „hízogó szót” is kaptak hozzá!

- Legközelebb, ha imádkozni akartok, csak szóljatok!

Még egy gyakorlat volt, amitől a lányok tartottak, s ma sajnos ez is sorra került. A teremben egyik kaputól a másikig kellett futni, s Jutka néni sípszavára kellett rögtön megállni. Igen ám, de többen bizalmatlanok voltak, tartottak tőle, hogy Jutka néni valamiért túl későn fújja meg a sípot, s akkor nekimennek a kapunak, vagy a társuk megy nekik, mert nem tud megállni időben.

Dorkára került a sor. Futott ő, de nem valami határozottan, két kezét kétségbeesetten kinyújtva maga elé, így védekezve. Egy kicsit előbb lefékezett, mielőtt a sípszó elhangzott volna.

- Még nem mondtam, hogy állj!

- Tudom, csak...

Most Andi eredt futásnak. Ismét felharsant a sípszó, de akkora volt a lendület, hogy nem tudott megállni, nekiszaladt Dorkának. A két lány lélegzete elakadt egy pillanatra, a látók most mondanák azt, hogy csillagokat látnak.

- Gyertek, üljetek le - mondta Jutka néni.

A két lány alig tudott odamenni hozzá. Szerencsére csak pillanatnyi volt a fájdalom, senkinek nem lett komolyabb baja. Dorka az orrát, Andi a homlokát tapogatta.

- „Bizony, a szó is tud így fájni, mint az ütés?” - tanakodott magában Dorka.

- Na mondjatok már valamit! - szólalt meg Jutka néni.

Egyikük sem tudott egy szót sem kinyögni, végül Andi szólalt meg:

- Ez... ke-ke-kemény dió volt!

Dorka majdnem elmosolyodott.

- Vak vágta! - mondta félig sírva, félig nevetve.

A többi óra aránylag jól és kellemesen telt el, sőt biológián egy természetfilmet néztek. Még-hozzá a vadlovak életéről. Dorka csillogó szemmel figyelt. Ezeknél a filmeknél az a jó, hogy a narrátor folyamatosan és pontosan tájékoztat és mesél mindenről, így ha a látványosságból ki is maradnak, a szavak szárnyán is sok érdekességhez juthatnak. Dorkát persze nagyon érdekelte a téma, feszülten figyelt.

- Milyen jó lenne máskor is nézni hasonló dolgokat - gondolta.

Közben időnként az orrát tapogatta, mert lüktetett még.

Végre, eljött a nap fénypontja, a lovaglás.

Amikor Dórához megérkezett Dorka a szüleivel, a szokásos jókedvvel köszönt Dóranak.

- Szia, Dóra, olyan jó, hogy ismét itt lehetek!

- Szia, Dorka, én is nagyon örülök neked. - Képzeld csak, ma vendégünk lesz, szeretné megnézni, hogyan lovagolsz.

- Persze, a legjobb tudásom szerint fogom csinálni!

- Azt majd meglátjuk! - szólalt meg mellette egy jól ismert, gunyoros hang.

- Jutka néni! Itt?! - Dorkának elakadt a lélegzete, úgy érezte, kést forgattak meg a szívében. Ezt a csodálatos fél órát is el kell rontani? Mi lesz, ha a sok csipkelődés miatt Dóra, a kedves Dórája megbecsülését is elveszti!

- Magyarázattal tartozom - mondta Dorka édesapja. - A múlt héten a szülői értekezlet után Jutka nénival beszélgettünk. Megemlítettem neki, hogy rendszeresen jársz lovagolni. Hitetlenkedve hallgatta beszámolómat. Kérdezte, hova jársz és milyen gyakran. Elmondtam.

- Igen - mondta Jutka néni - s megígértem, ha időm engedi, megnézem magamnak, mit alakít ez a gyerek! - Azért nem szóltam előre, mert nem tudtam, mikor jön el ez a nap.

Dóra eközben odament a kislányhoz. Átkarolta a vállát, s mondta neki:

- Nyugi, csak lazán! Mindent úgy csinálunk, mint eddig, nézőközönségtől függetlenül. Mi hárman vagyunk most fontosak, a ló, a lovas, na meg még rám is szükség van időnként, nem igaz?

A kislány még nem tudott mosolyogni, félt.

- Dorka, mi történt az orroddal? Kicsit, mintha dagadtabb lenne - s Dóra óvatosan rátette hideg, hűvös kezét a lüktető ornyeregbe.

- De jólesik, milyen figyelmes vagy - mondta Dorka. - Baleset történt, nekem jött egy sors-társam!

- Lehet, hogy a suliban is elkelve a kobak viselése? - tréfálkozott Dóra. - Arra az orrocskára még szükség van, vigyázz rá! - Na gyere, hozom neked a lovat.

Amikor Dorka nyeregbe szállt, Dóra mosolyogva kérdezte:

- Nos, felismered-e melyik lovacskát szántam ma neked?

Dorka gyengéden és kedveskedve végigsimogatta a lovacska nyakát, megveregette, beszélt hozzá.

- Az én Dórim! - suttogta.

- Honnan jöttél rá? - kérdezte Dóra mosolyogva.

- Senkinek sincs ilyen bársonyos, puha szőre. Lady nyakán viszont felfedeztem egy kis kidudorodást, onnan tudom, hogy ő az.

- Nagyon jó - mondta Dóra -, igazi kis trükkök, kulisszatitkok, amiket kézzel is fel lehet fedezni.

Szépen elindultak. Dóra ismét kérte a malomkörzést.

- Ezt igazán szebben is csinálhattad volna! - harsant Jutka néni hangja.

- Önmagához képest gyönyörűen csinálja! - kiáltott Dóra. - Az első próbálkozásra mit mondott volna, ha most így beszél?

Most értette meg igazán Dóra a kislány akkori kétségbeesését, félelmét. (Ld. *Dorka karácsonya*).

- Egyre szebben csinálja, jó munkához idő kell.

- Ma valami új apróságot tanítok neked. Méghozzá azt, hogyan kell csizma- és csípő-segítséggel elindítani a lovat ügetésben. Élénkítsd csak a lovat, ahogy szoktad. Ez az! Most fogj rá szorosabban a lábaddal.

A ló nem indult el ügetésben, de élénkebben ment.

- Még nem üget - mondta Dorka.

- Semmi baj - mondta Dóra, s füttyszóval megállította a lovat.

- Pistikém, gyere ide egy pillanatra! - szólította meg Dóra az egyik lovászt, aki éppen friss vizet adott a lovaknak.

- Tessék.

- Gyere ide egy kicsit, ha megkérhetlek.

- Itt vagyok!

- Légy szíves, vezesd nekem a lovat egyenesen a lovarda területén.

- Te mit fogsz csinálni, Dóra? - aggodalmaskodott Dorka. Kicsit sok volt neki a mai napra a meglepetésekből.

- Megmutatom a mozdulatot.

S valóban, amíg Pisti lépésben vezette a lovat, Dóra ott ment Dorka mögött, ügyesen mozgatta a derekát és csípőjét előre-hátra, előre-hátra.

- Érzed?

- Persze.

Majd a lábmozdulatokat is mutatta Dóra, aprólékosan, érzékletesen, közben részletes magyarázatot fűzve mindenhez.

- Köszönöm, Pistikém! - vette át Dóra ismét a futószárat.

Szépen elindultak ügetésben. Később már sikerült Dorkának a lábával lelassítania Dórit, ami nagy örömmel töltötte el. Dorka lassan feloldódott, kezdte átvenni a ló mozgásának ritmusát. A könnyű ügetést kimondottan élvezte, egyenletesen emelkedett ki a nyeregből, követve a ló mozgását, szépen átvette az ütemet. Finom, apró csípőmozgások, egyenletes lábszorítás, semmi előredőlés.

- Dorka, ez hihetetlenül szép! Csak ámulok és bámulok! - Ez a dicséret most kimondhatatlanul jólesett a mai nap bánatalmai után.

Sokat gyakorolták az új mozdulatsort, majd sokat, sokat ügettek, váltogatva az ügetésfajtaikat.

- Tanügetés, könnyű ügetés, könnyített! Tan, könnyű, könnyített - így váltakoztak Dóra utasításai.

- Igenis, asszonyom! - kiáltotta Dorka felhevülve.

Nevettek.

- Pisti, nézd csak, ugye milyen szépen csinálja? - kérdezte Dóra.

- Bizony, csak gyönyörködni tudok!

Aztán lépésre lassítottak.

- Kengyelből ki! - mondta Dóra.

Ellazítjuk egy kicsit ezt a lábacska!

Bokakörzést kérek!

Az az! Most nyújtsd ki előre a lábad, majd combból hátra.

Nem úgy! Na várj!

Dóri megállt, Dóra meg odament a kislányhoz, s mutogatta neki, mit is kér tőle.

- Csak lazán, így ni, jól van!

Majd elhangzott a mai nap utolsó kérése:

- Ló-ról!

Dorka leszállt.

- Fantasztikusan jól lovagoltál ma, szuper voltál, gratulálok!

- Köszönöm - mondta Dorka, Dórit simogatva.

Jutka néni eközben mindent megfigyelt, s mélyen elgondolkodott.

„Hihetetlen, ez a kislány itt a lovon boldog és felszabadult. Semmi gátlás, semmi feszültség. A lóval érzik talán egymást, - nem tudom. Az oktató? Le a kalappal. Nekem úgy látszik, nincs akkora türelmem, mint amekkora kellene, hogy legyen. Mennyit mutogat, s milyen nemes egyszerűséggel, könnyedén, mosolyogva és kedvesen. Talán neki kellene sérült gyerekekkel foglalkoznia, nem nekem!”

Jutka néni lassan felállt, s oda ment Dorkához.

- Dorka, annyit mondhatok, hogy csak így tovább! Úgy látom, megtaláltad azt a kikapcsolódást, ami neked örömet jelent. Láttalak a lovon, s most már tudom, hogy ti ketten érzitek egymást, egymás mozdulatait. Neked erre van szükséged. - Most többet nem mondhatok, de megpróbálok türelmesebb lenni a jövőben, s kevesebbet kiabálni.

Dorka most már nem bírta tovább cérnával, a napi feszültség könnyek formájában tört ki belőle.

Dóra szorosán átölelte, a hátát simogatta, Jutka néni meg a kezét veregette, szólni egyikük sem szólt.

A könnyek nem akartak elapadni, még nem. Túl sok megalázó pillanatban volt része eddig, s Dóra dicséretei most kezdték egyensúlyba billenteni az önbizalmát. Talán vége lesz ennek az áldatlan, megalázó állapotnak. Talán Dóri rávezette Jutka nénit, hogy sportolni így is lehet, békében, nyugalomban, összhangban. Dóra elismerő szavai pedig mint egy-egy kapaszkodó, viszik, hajtják őt tovább céljai felé, a sikerhez!

Lassan megnyugodott. Dóra odasúgta neki:

- A három Dóri, még sok élményben lesz együtt részünk, ugye tudod?! Nagyon várlak, a csütörtök a te napod! Nélküled már nem is lenne ugyanaz.

A következő héten ismét torna volt.

- A tenyerek kifelé néznek! Nem úgy, nem befelé. - Na, gyere ide, Andi.

A kislány félve ment oda. Megint mi lesz ebből?

- Gyere, hadd mutassam meg! - Megfogta a kezét és a helyes mozdulatot mutatta neki. Érzed, így.

Andi nagyon meg volt lepve, lehet, hogy az arcán is látszódnak valami.

- Tudom, furcsállod a dolgot. A lovaktól is lehet valamit tanulni!

- Tessék?

- Majd mindent elmesélek - mondta Dorka.

- Egyébként, Dorka - mondta Jutka néni -, lehet, hogy kedvet kapok tőled, s lovaglórákat veszek Dórától.

Inkább mégsem, mert félek a lovaktól, túl hatalmasak nekem. Maradok az atlétikánál. De az biztos, sokat tanulhatunk tőlük!

- „Ez aztán érdekes - gondolták a többiek. - Mi történt Jutka nénivel? Talán, mélyen a felszín alatt, ő is érez valami kis empátiát velünk szemben? Úgy legyen.”

Álomból valóság

Viktor, aki valójában mindig a higgadtságáról és komolyságáról volt híres, most lélekszakadva rontott be Kittihez és Dorkához.

- Ezt nem fogjátok elhinni! - kiáltotta. - Ezt az alkalmat nem lehet elszalasztani!

- Álljunk meg egy szóra! Mit nem fogunk elszalasztani? - kérdezte Kitti.

- Most jövök Feritől! Azt újságolta, hogy szombaton nyílt nap lesz a közeli lovardában, ahol több mindent ki lehet próbálni! Lesznek rendezvények, lehet fogatot is hajtani...

- Ez tényleg hihetetlen! - sikkantott Dorka. - Fogatot hajtani? Istenem! Ha egyszer én is kipróbálhatnám! Ha lenne három kívánságom, az egyik ez lenne!

- Nekem pedig a táncoló lovak okoznának gyönyörűséget! - mondta Kitti álmodozva.

- Részemről a díjugratás szép látvány - mondta Viktor. - Mindegy, lényeg, hogy nagyon gazdag a választék. Lovaglásra is lesz lehetőség, a kezdőknek futószáras lovagoltatás. Gyönyörködhetünk, amennyit csak akarunk.

- A képeimhez nagyon jó ihletet adnának ezek a bemutatók vagy show-műsorok - mondta Kitti. - Éppen kezdtem kifogyni az ötletekből.

- Dorka, nem is figyelsz ránk? - kérdezte Viktor pajkosan.

- Bocsánat, nagyon elábrándoztam.

Tudjátok, a fogathajtás nagyon megragadta a figyelmemet. A sportcsatornákon figyelemmel kísértem több alkalommal is az erről szóló közvetítéseket, s mindig lenyűgözött az a fajta összpontosítás, együttműködés, ami ehhez a sportághoz szükséges. Nem mindegy, milyen lovakat választanak ki a fogatokhoz, a segédhajtónak is nagy a szerepe, és persze itt csak a szárazakat, az ostort és a hangsegítségeket lehet használni. A testünk nem érintkezik a lovakkal.

- Dorka, ez igazán szakmaian hangzik! - mondta Kitti.

- Pedig rengeteg mindent nem értek még. Tudom a kategóriákat, azt is, mikor mi a feladat, de sok mindent nem tudok elképzelni. Sokszor a hajtók hangsegítségei nyugöznek le. Valaki kurjongat, valaki visszafogottabban hajtja a lovakat, olyat is hallottam, ahol füttyszóval biztatják négylábú sporttársaikat a továbbhaladásra. Mindenesetre úgy szeretném megtapasztalni, milyen lehet a bakon ülni. Csak attól tartok, hogy vakon ezt nem tehetem, s mindenki rajtam nevetne!

- Ugyan már! - Viktor hangja kedveskedővé vált. - Ott lesznek az oktatóink is, s ahogy Dórát ismerem, kitalál valamit!

- Hurrá! Ismét együtt leszünk!

- A lovassportokra visszatérve - mondta Kitti -, nekem a zenés kűr a mindenem. Lenyűgöző, ahogyan a lovacsák mozognak.

- Mit nem adnék, ha láthatnám őket! - sóhajtott Dorka. - De azt hiszem, túl sokat kívánok, már így is sok lovas élményben volt és lesz még részem.

A tervezgetés, izgatott beszélgetés még sokáig így folytatódott. A szombati nap hamar elérkezett, s valóban a 8 ismerős (a 4 lovas tanítvány és a 4 oktató) ismét együtt volt. Persze, most nem egymagukban, hanem sok-sok ember társaságában.

Mindenkinek teljesült a vágya. Kitti le nem vette szemét a díjlovaglás alatt a gyönyörűen és precízen mozgó lovakról. Viktor a díjugratásban találta meg örömét. Lacit a westernlovaglás nyugozta le.

Végül a kis csapat ellátogatott a fogathajtás helyszínére, ahol megérdeklődtek a rendezőtől a részleteket.

A fogaton mindig ott van a segédhajtó.

A pályán akadályokat kell a fogattal kikerülni, s a végén, a célegyenes előtt, a lovak vágatában érnek cél.

Dorka attól tartott, hogy álmai nem válnak valóra, majdnem így is lett....

- Ne bolondozzanak velem - szolt a rendező. - Nem vállalok felelősséget egy ilyen... világtalan gyerekért! Ki hallott már ilyet? Mi lesz, ha kiesik a fogatból? S különben is, a lovakat irányítani is kell! Nevetséges, jó, hogy nem a volán mögé akarják ültetni!

Dorka szeme könnybe lábadt. Vége! Amit úgy eltervezett, soha, soha nem válhat valóra, még a Tibi bácsi Három kívánságában sem!

- Menjünk innen! Nem akarok jelenetet! Hagyjuk az egészszet! Csak egy buta álom volt csupán!

Ekkor valami olyasmi történt, ami örökre emlékezetes marad mindenkinek.

Dóra, a mindig nyugodt Dóra! A szeme úgy szikrázott, szinte ölni tudott volna vele. Szembefordult a rendezővel, majd felnyársalta a tekintetével. A hangja olyan kemény volt, hogy még az ostor csattogása is puha ehhez képest.

- Nem szégyelli magát!!! Ki mondta, hogy Dorka egyedül hajtana a fogatot? Nem a Holdról jöttem! Tudom, mivel jár ez a sportág! Csupán arra gondoltunk, hogy a segédhajtó, amennyiben felvállalja, hajthatná a kislány helyett a fogatot, ő csak a szárakat fogná, s megtapasztalhatná azt az érzést, ami a bakon érheti az embert! Sőt, maga nagyokos! Valaki, kiválasztjuk, ki legyen az, odaül majd Dorka mellé, s vágta közben tartaná őt, nehogy baleset legyen az élvezetből. Különben is, kobak is van a világon, majd felteszi, hogy biztosra menjünk! Egyébként, hogy mer így belegázolni egy kislány lelkivilágába? Egy kis empátia, az kell, az hiányzik az emberek többségéből, akiben van, azok összetartanak! A türelmes szeretet segít abban, hogy egyről a kettőre haladjunk! Dorkával lehet is, s így tudunk valamit elérni, a türelmes szeretettel! Különben is tanulhatna maga ezektől a gyerekektől - s itt Kittire, Dorkára meg Lacira nézett. - Olyan apróságoknak is tudnak örülni, amit maga biztosan semmibe vesz, mert magának minden, de minden megadatott! Ezek a gyerekek meg az örömet keresik, s sokkal könnyebben ráakadnak a szépre, mert élvezik mindazt a keveset, ami eljut hozzájuk! Gondolkozzon el azon, amit most mondtam, s értékelje, hogy egészséges - látja a környezetét maga körül, gyönyörködhet a tájban, örüljön, hogy tud járni, sőt szaladni is, hallja a madarak énekét!

Itt Dóra hangja elakadt a felindulástól, de nem is kellett, hogy bármit is mondjon. A gyerekek tátott szájjal álltak, Dorka most a meglepetéstől pityeredett el. Odament kedves oktatójához és átölelte.

Attól nem kell tartanunk, hogy másoknak feltűnt volna ez a szóváltás, mert nagy volt a nyüzsgés mindenhol, ezt csak a közvetlen közelben állók hallhatták, ők pedig kedves ismerőseink voltak.

A rendező összenézett a segédhajtóval, bólogattak, majd így szólt:

- Elnézést kérek! Nem akartam megbántani senkit! A következő menetben indulhat a kislány. Ki ül majd mellé?

- Megengeditek? - kérdezte Viktor. - Kittit, a hűgomat nem egyszer megtartottam már, amikor a kerekesszékből kellett kiségetni, bízhattok bennem!

- Ez igaz - mondta Kitti. - A bátyám tudja, mit csinál. Meg valamikor terapeuta szeretne lenni, egyszer el kell kezdeni, nemde?

- Nem bánom - mondta Feri -, vigyázz és figyelj rá, Viktor.

- Ez csak természetes! Nem vagyok vagány, soha nem is voltam az. Különben is, szeretném Dorkát boldognak látni!

- Már az is vagyok! Pedig még az álmom hátra van!

Segítséggel és némi ügyeskedés révén Dorka a bakon ült. A segédhajtó a háta mögé állt, a szárazakat áthúzta Dorka hóna alatt, hogy irányítani tudja a két gyönyörű lovat. Viktor Dorka mellett foglalt helyet, s le nem vette szemét kis barátnőjéről!

- Lazán fogd a szárazakat! - szólt a segédhajtó. - Még lazábban!

- Nem ér le a lábam! - mondta Dorka meglepetten.

- Jól dőlj hátra, majd figyelünk és vigyázunk rád.

- Indulhatunk?

- Igen, hajrá magyarok!

„Neeee” - hangzott a hangsegítség, a lovak pedig elindultak ügetésben.

A bemelegítő kör után megkezdődött az akadályok kerülgetése. Dorka nagyon élvezte a sebességet, abból mit sem tudott, hogy vertek-e le labdát vagy sem, esetleg borítottak-e akadályt.

- „Fantasztikus - gondolta Dorka -, csak milyen jó lenne, ha a lábammal is tudnám tartani magam!”

Lassan a célhoz közeledtek.

- Mindjárt vágtazni fognak a lovak, most tessék tartani! - mondta a hajtó.

Viktor szorosan fogta Dorkát. Kellett is, mert egyszer csak mintha kilökték volna a fogatot alóluk, a lovak vágtazni kezdtek.

Dorka diadalmasat kurjantott, egyszerűen kiszakadt belőle. Életében nem érzett ekkora sebességet, úgy érezte, szárnyai vannak, s repül. Most elfeledkezett vakságáról, a sok feszültségről, amit a látás hiánya okoz. Ebben a pillanatban egészségesnek érezte magát. Lóháton is így érez, most pedig a fogaton, vagyis a bakon tapasztalja ugyanezt, legalább egyszer!

A lovak megálltak.

- „Most hogy fogok innen leszállni?” - gondolta Dorka. Mindig aggódott szegény, ha veszélyes helyzet előtt állt.

- Segítünk, ne aggódj.

Pár perc múlva, már lent is volt a földön, csillogó szemmel, kobakban.

- Álomból valóság! Köszönöm mindenkinek!

A rendező félrefordult, s egy könnycseppet morzsolt el az ujjai között. Nem szólt, de mélyen elgondolkodott!

A többiek mind Dorka körül álltak, Viktor, még átkarolta kis barátnője vállát, ő is meg volt hatva.

- Ez aztán a festéshez való ihlet! - kiáltotta Kitti. - Dorka, nagyon izgultam érted, de minden részletet megjegyeztem, ezt meg kell örökíteni!

- Már meg is tettem! - mondta Dóra könnyes szemmel. - A telefonommal lefényképeztem, amit lehetett, készítek belőle képernyő-pihentetőt! Ezt a csillogó szemet látni kell, többször is!

- Nem feszíthettem valami délcegen a bakon - mondta Dorka -, nem ért le a lábam!

- Mit számít az? Végig fent tudtál maradni a bakon, s az élvezet, ami kiült az arcodra, az számít! - mondta Andi.

- Ha valakinek vannak álmai és vágyai, keresni kell az alkalmat a beteljesüléshez, mert valóra válhatnak - jelentette ki Karcsi. - Dorka álma jó példa erre.

Bolondos csütörtök

Dorka amikor felébredt, elgondolkodott.

„Milyen nap is van ma? - elmélkedett. - Persze, április elseje. Te jó ég! Vajon mennyien fognak ma becsapni?

Marhaság! Nem akarok beugrani a bolondozásoknak! Vagy mégis elég hiszékeny leszek?”

Arra már nem is gondolt, hogy ő kiket és hogyan fog átverni. Valahogy nem volt abban a hangulatban. Nemsokára itt a ballagás, hamarosan gimnáziumba kerül, s ki tudja, mi lesz vele jövő ilyenkor. Nem tudta, az osztálytársai hogyan érezhetnek most.

Öltözködés közben visszaemlékezett egykori csínytevéseikre. Szegény tanáraik! Egyszer úgy meglepték az akkoriban újonnan odakerült magyartanárt! A két évfolyam elhatározta, osztályt és órát cserélnek; az Á osztály ment a B csoport helyére és fordítva. Amikor belépett a tanár a tanterembe, a teljes megdöbbenés látszott az arcán: először azt hitte, elnézte az órarendjét. Percekbe telt, mire rájött, miről is van szó.

Egy másik alkalommal rávették a kémiatanárt, hogy az egész osztálynak fogászatra kell mennie. Mivel itt volt az évi rutinellenőrzések ideje, a tanár készségesen el is hitte, s masírozta át a közeli épületbe: persze fölöslegesen.

A nebulók egymást is ugratták, ezeknek nem volt se szeri, se száma.

Ezekre gondolt vissza Dorka, még el is mosolyodott az emlékeken. Vajon ma éri-e valami meglepetés?

Amikor belépett az osztályba, le akart ülni a helyére. Igen ám, de a székét sehol sem találta.

„Ott kell lennie, a szokott helyén! A takarításnak már vége, a székek nincsenek az asztalon, lábaikkal felfelé. Hol a csodába van a székem?”

Már vagy harmadszor járta végig a termet, amikor nevetés harsant a levegőben!

- Minek neked szék, nem lóháton jöttél?

- Miért, hallottál patkócsattogást? Esetleg érezted a lócitrom illatát? - kérdezte Dorka. - Hova tudtad eldugni a székem, Attila?

- Aki keres, az talál!

Végül is megtalálta, a tanári asztal másik oldalán.

„Az első ugratás, már meg is volt. Mi jöhet még ezután?” - gondolta.

A következő óra eseménytelenül telt el. Éppen matekoztak, amikor kopogtattak az ajtón.

- Kovács Dóra jöjjön velem a tanáriba, sürgős!

Dorkának még a szívverése is elállt.

- Szerintem semmi rosszat sem tettem! Vagy mégis? Megbántottam volna valakit tudtomon kívül?

Alig tudott kikászálódni a padból, ment a hang tulajdonosa után.

Remegő lábakkal lépett be a tanári ajtaján.

- Jó napot kívánok!

- Szia, Dorka. Mi a baj? Miért jöttél?

Ekkor megvilágosodott minden.

- Ezek szerint csak áprilisi tréfa volt.

Tornaórán Jutka néni odahívta Dorkát magához.

- Figyelj csak, felhívott Dóra telefonon, s üzeni neked, hogy ma elmarad a lovaglás, valami fontos dolog közbejött.

- Jaj, ne!!! Ez biztos? Miért nem nekem szólt? Tudja a számomat.

- Tanítás alatt nem akar zavarni, ilyen egyszerű az egész. Hidd már el!

Dorka teljesen le volt törve. Ez a csütörtök már egészen tönkrement. Mindenki túl akar járni az eszén, s most a lovaglás is elmarad!

- Na ne vedd már annyira a szívedre! - mondta Jutka néni vidáman. - Dóra vár rád, éppen úgy, mint máskor! Csak tréfáltam!

Biológia volt az utolsó órájuk aznap.

- Dorka, ez a te napod - mondta a tanárnő. - Hoztam egy neked való lovas filmet.

- De jó!

A többiek morgolódtak.

- Mindig csak Dorka kedvében tetszik járni!

- Csend legyen!

Berakták a filmet. Dorka feszülten figyelt, lovaknak még a hangját sem hallotta. A bemondó sem kecsegtetett semmi ígéretes dologgal.

- Mit mutatnak? Miért nem beszél senki? - kérdezték a padokból innen is, onnan is.

Végre, nagy sokára megszólalt egy hang:

- „Mint tudjuk, a koalák...”

- Koalák? Mióta lovas film ez?

- Majd ha legközelebb lesz lovas természetfilm, annál inkább fogod élvezni! Ez most amolyan bolondos csütörtök! - mondta a tanárnő mosolyogva.

- „Miért gúnyolódnak velem? Csak azért, mert annyira szeretem a lovakat? Kár volt dicsekednem az élményeimmel! Óh, Pali bácsi, egész nap csak bántanak! Mi jó van ebben?”

Egyszerre csak elmosolyodott. Aki nem simogatott még lovat: a bársonyos, puha, meleg orrát, tenyérbemászó, karcsú nyakát, nem hallotta még, hogyan fújja ki orrából a levegőt, nem érezte még járásának ringását, nem tudja, miről maradt le. Dorka remélte, hogy élményeinek megosztásával valahogyan sikerül kedvet csinálnia ehhez a gyönyörű sporthoz! Most még csak tréfálkoznak vele, de majd egyszer a küldetése beteljesedik!

A lovardában Dóra mosolyogva fogadta.

- Szia, Dorka! Ma egy kicsit eltérő lesz a lovaglás a megszokottól!

- Jaj, csak nem az április elseje miatt? - rémült meg Dorka.

- Felajánlok neked egy lehetőséget, ha akarod, élhetsz vele. Megosztjuk az órát. Az első részben én leszek a lovas és te az oktató, majd cserélünk!

Ha tudnád mik történtek ma itt. A lovasok úgy kitettek magukért! Jól meghajtottak engem és a lovat, az ostorral néha még én is kaptam! Sőt olyan is volt, hogy bekötötték a szemem és úgy lovagoltattak futószáron.

- Bekötötték a szemed? Ilyet én soha nem tudnék veled megtenni. Túlságosan félténélek, hogy valami bajod esik!

- Nyugi, itt vagyok, egy hajszálam sem görbült meg!

- Egyébként milyen érzés volt?

- Érdekes, csupán a hangok maradtak nekem és a ló közelsége.

- Azért nem bántad, hogy lekerült a kötés a szemedről, ugye?

Dóra megfogta a kislány kezét.

- Tudod, ezt kérdezned sem kellett volna! Hiszen magad is gondolhatod, hogy így van, de legalább egy kicsit átérezhettem a helyzetedet. - Nos, hogyan döntöttél?

- Van egy ötletem, de nekem nem kell sem ostor, sem futószár! Dóra, szeretnék lovagolni látni, úgy, hogy körülöttem leszel a lóval, hogy halljalak benneteket.

- Rendben, akkor kezdhetjük?

- Addig nem, amíg a nyeret, a hevedert s a többi felszerelést nem ellenőrizted a biztonságos felszállás érdekében - mondta Dorka.

- Ez igen, micsoda figyelmes oktatóm van nekem! - mondta Dóra mosolyogva. - Már megtörtént, jöhet a következő lépés.

- Ló-ra!

- Itt vagyok fent! Most mit tegyek?

- Lépést kérek, majd ügetést és ütemfokozást, kis körben.

Dóra csettintett a nyelvével, s elindultak úgy, hogy Dorka mindent halljon a pályán. Nem láthatta Dóra lovaglási stílusát, mozdulatait, de hallhatta a ló egyenletes mozgását, s sejteni vélte, hogy minden rendben van.

- Lépés és állítás! Ez az! Most ugyanezt a gyakorlatot kérem a másik kézre!

Dóra mosolyogva engedelmeskedett. Dorka úgy fülelt. Még soha sem „látta” oktatóját lovon, s olyan jó volt őt figyelni.

- Lépés és állítás! Dicsérd meg a lovat!

Dóra megveregette lova nyakát: - Jól van, jó kislány! - mondta halkán és nyugodtan.

- Most pedig, kérlek, maradj így - kérte Dorka. - Mondani szeretnék neked valamit, de úgy, hogy lóháton vagy!

- Figyelek - mondta Dóra!

- Láttál már makkot?

- Makkot? - Persze, láttam, nem is egyszer! Miért?

- „A makk értéktelen semmiségnek látszik, pedig a belsejében élet van. Egy tölgy lehetősége! Csak meg kell várni, amíg kihajt!”

... „A makk a sötétben a föld alatt bújik meg, miközben azért küzd, hogy tölgygé váljon! Nincs ideje félni!”

- Dóra, te felfedezted bennem, a makkban, a tölgy lehetőségét! Segítettél leküzdeni a szorongásaimat! Még nem vagyok tölgy, de már nem is vagyok makk! Türelmes szereteted révén egyszer tölgy leszek, köszönöm!

Lady ficánkolni kezdett. Dóra szóhoz sem jutott meglepetésében, a lovat veregette, de ennél többre nem volt képes.

Végre megszólalt.

- Kincsem, honnan vetted ezt a gyönyörű idézetet?

- A napokban láttam egy filmet: *Lovas a sötétben* a címe. Ezenkívül még sok értékes gondolatot szólatatnak meg a szereplők, ezeket ki is írtam. Most ezt találtam alkalomhoz illőnek.

- Ilyen szépet még soha sem hallottam! - Egyébként ezt a munkát Hozzád hasonló, csodálatos tanítványokért érdemes végezni.

- Köszönöm! - suttogta Dorka.

Dóra lassan leszállt lováról, megsimogatta Dorka vállát.

- Nos, jössz lovagolni?

- Persze, egész héten erre vártam!

Már Dorka lovon ült, amikor Dóra megszólalt:

- Félek, hogy el fogom ezt a gyönyörű gondolatot felejtani.

- Ha megadod az e-mail címedet, leírom neked, ezer örömmel!

- Remek, ezeket nem szabad veszni hagyni, de azokról sem szabad elfelejtkezni, akiktől kapjuk!

Dóra segít

Kriszta, Dorka osztálytársnője, leverten, szótlánul ücsörgött a padjában. Dorkának feltűnt, hogy legjobb barátnője nem olyan beszédes, mint máskor.

A hosszabb szünetben odament hozzá:

- Kriszta, mi van veled? Tudok valamiben segíteni?
- Elegen van, nagy fájdalmat okoztak nekem!
- Kikről beszélsz? Kikből van elegend?
- A látó emberekben csalódtam, nem is kicsit!
- Mi történt?
- Most már sokadszorra próbálok velük közvetlenebb kapcsolatba lépni. Azt hittem, most sikerül végre, erre...

Kriszta sírva fakadt.

Dorka átölelte a vállát, majd a hátát simogatta végig. Várt egy kicsit, míg barátnője megnyugszik, tudta, hogy ha már egyszer belekezdett, el fogja mondani, mi történt.

- Tudod, kb. egy hónapja felléptem a helyi művelődési házban, szintetiztem meg énekeltem.
- Igen, emlékszem.
- Nagy tapsot kaptam. A fellépők között szerepelt egy fiatalember, Zoli. Remekül gitározik, s csodálatos énekhangja van. Mit nem adtam volna, ha odajön hozzám és válthatunk néhány szót! A szereplésem után, képzeld, odajött hozzám, szívből gratulált és mondta, hogy szeretne közelebbről megismerni. Mondtam neki, magam is mennyire élveztem a műsorát. Telefonszámot cseréltünk.
- Gyakran beszéltek?
- Szinte naponta hívott, kérdezgetett, hogy vakon hogy boldogulok a mindennapi életben, úgy éreztem, van közös témánk bőven! Nemcsak telefonon tartottuk a kapcsolatot, hanem e-maileztünk is. Remekül fogalmaz, szép leveleket ír.

A napokban megígérte, hogy eljön hozzám, s együtt fogunk zenélni!

Teljesen fellelkesedtem.

- Mi történt? Mégsem jött el?

Kriszta szünetet tartott, kifújta az orrát, majd folytatta.

- Tegnap a buszon meghallottam a hangját, amint a haverjaival beszélgetett. Nem vett észre, de én jól hallottam minden szavát.

Beszélt a barátainak rólam, de úgy, mint valami csodabogárról. Mondta nekik, hogy már nem vagyok számára újdonság, megtudott rólam egy-két dolgot, ami érdekelte, de személyesen nem akar velem találkozni. Azt mondja, ciki lenne a látó barátai előtt egy vakkal mutatkozni, s egy idő után teher lennék a nyakán.

- Ezeket mondta?
- Igen.
- Az ígéretével mi lesz?

- A tegnapi e-mailjében írt egy felületes, hitegető választ, hogy nagyon sajnálja, nem tud jönni, mert rá kell hajtania a tanulásra, ha egyetemre akar menni. Azt mondta, hogy majd jelentkezik, várjak türelemmel.

- Ekkora egy kétszínű alakot!

- Csak addig kellettem neki, mint kisgyermeknek egy új játék, ami az újdonság erejével hat, aztán eldob, ki a szemébe! - Soha többé nem akarok közelebbi kapcsolatba kerülni látókkal!

- Sajnos muszáj lesz, hamarosan gimibe kerülünk.

- Tudom, tisztában vagyok veled! De most akkor is elegendem van és nagyon fáj, tudod?

- Persze, hogy tudom. Számtalanszor próbáltam magam is látó barátokat keresni, mindhiába, amíg Dóra fel nem bukkant az életemben.

- Tényleg, azóta te is más vagy ám.

- Más? Mennyiben?

- Amióta Dórát megismerted, sokkal könnyebben viseled el a kudarcokat, s észrevettem, hogy jóval bátrabb is vagy. Máskor a tornán nem mertél olyan gyakorlatokat megcsinálni, amiket most kényszer nélkül végrehajtasz.

- Pedig, ha tudnád, félek közben, de azt hajtogatam magamban, hogy aki lovagol, ezt is meg tudja csinálni! Meg sokat hallom Dóra dicsérő szavait, mintha itt lenne mellettem és mondaná a biztató szavakat.

- Talán, ha őt megismerhetném, enyhítené a csalódásomat.

- Tudod mit? Megkérdezem tőle, fogadna-e egy pár percnyi lovagoltatás erejéig?

- De jó! Nem lenne kitérő, mert anyuék is azon a részen laknak, ahol Dóra lovardája van.

Dóra türelmesen meghallgatta Kriszta szomorú történetét, csalódását és Dorka kérését.

- Dóra, lehet, hogy jóból is megárt a sok - mondta mosolyogva a kislány -, mégis, lenne rá lehetőség, hogy fogadod Krisztát?

- Miért ne, ami pedig a megártást illeti, ne aggódj, ha a barátnőd nem akarja a lovat ragadozóként megtámadni, vagyis nem erőszakos az állatokkal, örömmel látom.

- Kriszta és az erőszak, két különböző dolog! Szerintem ugyanolyan szeretetre éhes és ragaszkodó, mint én!

A kislány elpirult, de már kimondta!

- Te szeretetre éhezel, a lovak meg egy kis almára meg répára, de a simogatást sem vetik meg. Ez természetes dolog!

Dóra mosolyogva üdvözölte Krisztát azon a bizonyos csütörtöki napon.

- Szia, Kriszta! Dorka már mesélt nekem rólad.

- Dorka is mindig rengeteget mesél erről a helyről és az élményeiről!

- Gyere, szeretnék neked bemutatni valakit.

Dóri, mint már annyiszor, most is türelmesen állt a helyén. Dóra odavezette hozzá Krisztát. Amikor a kislány kezét végigvezette a ló selymes szőrén, Kriszta belsejét valami melegség járta át.

- Istenem, bárcsak ilyen finom puha és meleg lenne a szeretet!

Dorkának könny szökött a szemébe.

- Tudod, hogy nekem is sokszor eszembe jutott már ez?

- Gyerekek, a lovak is szeretik, ha szeretgetik őket. Nagyon tudnak ám ragaszkodni, feltétel és érdek nélkül szeretik az embert, nem számít, hogy nagy az orrod, vagy kövérebb vagy a többinél.

- Nem azért udvarolnak nekünk, hogy egy kis nasihoz jussanak? - kérdezte Kriszta.

- Persze nem vetik meg a finomságot. De a lovak és az állatok nem a pénzéért, a vagyonodért, a rangodért, hanem önmagadért szeretnek. Ha szeretetet mutatsz feléjük, ők is viszonzják azt.

Kriszta, van kedved egy kicsit lovagolni, mielőtt Dorka nyeregbe száll?

- Nagyon szeretném kipróbálni. De ugye vigyáztok rám?

- Ne félj, már rengeteg tanítványom van, ha ez nem így lenne, eladhatnám a lovardát. Szeretnek ide járni a lovasaim, szerencsére, tele vannak élményekkel.

Kriszta segítséggel már a nyeregben ült. Dóra hagyta, hogy a kislány simogassa, szeretgesse, ismerkedjen a lóval egy kicsit.

- Most fogd meg a kapaszkodót! Figyelj, most lassan elindulunk lépésben.

Dóra a kislány lábára tette a kezét, nehogy egyensúlyát veszítse!

Dóri lassan megindult.

- Jaj!

- Nincsen semmi baj, lassan megyünk. Próbáld meg érzékelni és átvenni a ló mozgását. Nyugodtan, itt vagyok melletted!

Pár perc elteltével Kriszta már kimondottan élvezte Dóri ringató járását.

- Most az egyik kezeddal engedd el a kapaszkodót és simogasd meg a ló nyakát.

Az az! Ügyes vagy.

Most a másik kezeddal.

Próbáld meg most mindkét kezeddal elengedni a kapaszkodót és öleld át a lovacska nyakát.

Nagyon jó.

Most tedd a kezéd oldalsó középtartásba.

Nagyon szép. Most csípőre.

Dóra eközben végig fogta a kislány lábát, hogy a biztonságérzetet megadja neki.

Kriszta arcán egyre szélesebb mosoly terült el.

Dorka izgatottan figyelte oktatóját és legjobb barátnőjét.

- Istenem, ha mindenki ilyen remek oktató lenne, mint ő! Mennyi mindent meg lehetne tanulni!

Miközben Dóri lassan lépegetett, beszélgetni kezdett Dóra a kislánnyal.

- Nagyon csalódott vagy, ugye? Dorka mindent elmesélt nekem.

- Nagyon fáj, hogy a közeledésemet így elutasítják, pedig nekem is szükségem van barátokra, kapcsolatokra!

- Igazad is van! Ha tudni akarod, máris megkedveltelek, pedig alig ismerlek.

- Engem? Ugyan miért?

- Jó nézni, ahogyan mosolyogsz. Jó figyelni téged, ahogyan szeretgeted a lovat. Jó látni, hogy egyre inkább felszabadulsz és élvezed a mozgást. A ló megérzi, hogy szeretetre vágysz, viszonzni akarja.

- Hogyan?

- Most is, nem látod ugyan, de olyan óvatosan megy veled, tudja vagy érzi, hogy bizonytalan vagy még a hátán, s vigyáz rád. Érzi, hogy szereted, nem akarod rugdosni, megverni, bántalmazni.

Kriszta szeretettel simogatta végig a ló nyakát, újból és újból.

- Ezt a puha és meleg szeretetreméltó csodát?

- Ami pedig az embereket illeti, nehéz megtalálni az ízlésben, érdeklődési körben hasonló társakat. Különböztetést már tudtam, hogy ha Dorka a barátnőd, rossz ember nem lehetsz!

- Vajon mikor lesz látó barátom vagy barátnőm, igazán, s nem felületesen?

- Ezt persze nem tudom neked megmondani, de máris emlékeztetsz valakire, egy lovasomra, aki ugyanilyen melegszívű, mint te. Ha gondolod, megadom a címét, hogy levelezhessetek.

- Mi lesz, ha a vakságom miatt elutasít? Már úgy félek az egészsőtől!

- Nincs rá okod. A kislány mindenkit felkarol és mindenkivel barátkozik, aki egy kicsit is más, mint a többi! Dórit is azért szereti nagyon, mert ő a legidősebb ló, s tudja, hogy több figyelemre, törődésre van szüksége. Tudod, vannak olyan emberek, akiknek benne van a természetükben a másokra való gyengéd odafigyelés és törődés, nem kényszerből teszik ezt, hanem együttérzésből.

- Sajnálnak, ugye?

- Azzal nem sokra mennek, segíteni sajnálattal nem lehet. De ha egy kicsit is beleélik magukat a másik helyzetébe és átérzik a problémákat, együttes erővel megoldhatják azt úgy, hogy mind a két fél jól érezze magát a másik társaságában. - Ha a lovasom megtudja, hogy Dórin lovagoltál, a szívébe zár majd.

- Próbáljuk meg, talán sikerül!

- Persze. S ha a szüleidnek lesz idejük, szívesen látlak téged, ha szeretnél járni hozzám lovagolni!

Kriszta édesanyja mosolygott.

- Ha nem is olyan gyakran járnánk, mint Dorka, azt hiszem, a lányom lelkére nagyon jó hatással lenne.

- Meghiszem azt! - kiáltotta Dorka.

Kriszta nem győzte szeretgetni a lovat, s valami új reménysugár kezdett csillogni előtte. Talán vannak jó látó emberek, csak még most talál rájuk?

Noémi

Ez a derűs, sokat mosolygó, vidám kislány gyakran azon mesterkedett, hogyan szerezhetne örömet másoknak. Főleg olyan társakkal barátkozott, akik mások voltak, mint a többiek, mert érezte, szükségük van rá és arra, hogy az átlagemberekhez hasonlóan barátok vegyék őket körül, másságtól függetlenül. Honnan ered ez a segítőkészség? A kislány szüleinek nem adatott meg a hallás lehetősége, sőt, embertársaikkal nagyon nehezen tudtak érintkezni, leginkább a jelbeszédet alkalmazták. Noémi amiben csak tudta, segítette szüleit, teljesen elsajátította a jelbeszédet, s igyekezett örömet okozni nekik, szerette látni a mosolyukat. Tehát, igyekezett jól tanulni, segített otthon a ház körül és odafigyelt másokra, akik segítségre szorultak. Mindezt csupa együttérzésből tette. Elképzelte, mi lenne, ha mindaz a másság vele történe meg, s neki milyen jólesne, ha egy kis odafigyelést kapna a többiektől, gúnyolódás, megvetés vagy közöny helyett.

A kislány sok időt töltött nagyszüleivel, ők tanították meg beszélni. Noémi érezte, micsoda ajándék, hogy hallhatja a körülötte lévő környezetet. Tudta, micsoda kincs, ha valaki teljesen egészséges, s mekkora hiány egy-egy érzékszerv elvesztése.

Már hónapokkal ezelőtt felfedezte magának Dóra lovardáját, s szívébe zárta Dórát, a lovakat, az egész helyet, annak légkörét. Amikor rájött, milyen csodálatos a lovaglás, elhatározta, szüleit is elhozza, megmutatni nekik, miről is beszél ő ekkora rajongással. A szülők nem vesznek rendszeresen lovaglőleckéket, de volt már rá példa, hogy egy-egy alkalommal séta-lovaglásra vállalkoztak, Dóra vigyázó szemeitől kísérve, védelmet nyújtó közelségében. A lóval való szoros kapcsolat, a feltétlen szeretetre való igény, mindenkire nagy hatással van, főleg azokra, akik még több szeretetre vágnak, akik hamarabb megérik a szeretet hiányát, ha sok megvetésben van részük. Itt, Dóránál, csupa szépség minden pillanat, a vidámság, odafigyelés, szoros együttműködés és a fontosságérzet számít mindenekelőtt.

Dóra sokat mesélt Noéminek Dorkáról. Idáig nem találkozhattak, mert a kislánynak mindig úgy jött ki az órarendje, hogy Dorkával elkerülték egymást. Most végre órarendváltás történt, s Dorkával sikerült találkoznia. Nem csak vele, hanem Krisztával is! Nehogy azt gondoljuk, hogy Kriszta a múltkori lovaglás után nem kérte szüleit, hogy a ritka alkalmak helyett rendszeres órákat vehessen.

A szülők megbeszélték a dolgot: végül is Kriszta nem költ piperecikkekre, nem tudja tátani a száját a kirakatoknál, mint látó társai, nem hisztizik, ha valamire szüksége van. Elhatározták, hogy beíratják őt Dórához, kimondottan a lovaglás öröméért. Nem számít, hogy lassabban halad, mint a többiek, itt a fontosságérzés, a sikerélmény, a lovakkal való közvetlen kapcsolat számít, semmi más!

Noémi örömmel üdvözölte a két kislányt. Együtt jönnek Dórához, s megvárják egymást, élvezik Dóra kimondhatatlanul szép oktatási módszerét.

Kriszta most is nagy örömmel ült fel Dórirra. Azt gyakorolták az oktatóval, hogyan kell elindítani a lovat lépésben úgy, hogy nem kapaszkodik. Az egyensúlyérzéklet fejlesztik így. Kriszta eleinte félt kissé, de érezte, hogy Dóra és a lovacska vigyáznak rá.

- Nagyon jól csinálod! Ez az egyik legnehezebb a kezdőknek, de ügyes vagy!

Miután Kriszta végzett, Noémi odament hozzá.

- Kriszta, ameddig Dorka lovagol, van kedved lovat simogatni és etetni?

- Csak óvatosan, nehogy fellökjék - mondták Kriszta szülei.

- Noémiben teljesen megbízhatnak - mondta Dóra -, már napok óta leoltott villanynál próbálta beleélni magát a nem látók helyzetébe, oda fog figyelni Krisztára. De nyugodtan legyenek a közelükben, ha ez biztonságot ad.

Noémi kézen fogta Krisztát és lassan, kimért lépetekkel odamentek az egyik lovacskához.

- Lassan megyünk, nehogy megijedjen. Soha nem szabad a ló háta mögé kerülni, mert megriadhat. Beszélni kell hozzá, akkor odafigyel rád.

Szia, Lady! Jó kislány vagy!

- Hol van?

- Add a kezed. Itt, már simogathatod is. De bátran, ne csak az ujjaddal, mert azt hiszi, légy mászkál rajta. Tenyérrel, bátran és határozottan, de nem durván. Az az!

Noémi közben fogta Lady kötőfékét, s szemmel tartotta Krisztát, nehogy a ló fellökje.

- Olyan jó simogatni a nyakát, a bársonyos bőrét.

- Bizony. Add a kezed, megmutatom az orrát, milyen puha és milyen jó érzés, amikor a meleg levegőt fújja kifelé.

- Tényleg, olyan csodálatos!

- Várj, Kriszta. Hoztam neki egy répát. Itt van, a hátam mögé dugtam. - Kriszta kezébe adta a répát, s közben a kislány kezét fogva közelítette a ló felé.

- Ne félj, most el fogja tőled venni, engedd!

- De édes!

- Hallod, hogy ropogtatja?

- Szinte kedvet csinál hozzá, pedig nem rajongok a répáért.

Lady még kért répát, de Noémi határozottan rászólt:

- Nem, nincs több!

Most már ketten simogatták, dédelgették őt.

Lady dobantott egyet a lábával.

- Miért csinálja?

- A legyeket hajtja el. Mi sem szeretjük, ha összecsapkednek.

- Most a farkát suhogtatja!

- Igen, azzal is tudja hajtani őket.

Egyébként, Kriszta, Lady nagyon élvezi a kényeztetést. Be is hunyta a szemét, mindjárt elalszik. Mintha mondaná:

„De jó dolgom van nekem, talán aludhatnék is egyet!”

Ekkor Dóra hangját hallották.

- Gyertek ide, légy szíves!

Lassan, Lady mellett elhaladva mentek vissza Dórához.

- Kriszta, csücsülj le - mondta Dóra. - Noémi, gyere, segíts nekem. Játszunk egy kicsit. Ha felülnél Pajtásra, lovagolnál Dorkával osztályban?

- Persze, szívesen!

- Dóra, azért itt leszel a közelemben? - kérdezte Dorka kicsit aggodalmasan.

- Ne félj, itt leszek hangtávolságban. Noémi megbízható lovas, különben nem kértem volna meg, hogy segítsen.

Pajtás már felnyergelve várta Noémit.

- Noncsi, figyelj. Először lépésben végigjárdok a pályát, majd lassú ügetésbe váltotok. A többit majd mondom. Csak lassan, kimérten.

Még valami. Időnként beszélj Dorkához, hogy tudja, hol vagy, ne érezze magát elveszettnek.

Elindultak.

- Dorka, itt vagyok előtted, ez az, jól csinálod! Mindjárt jobbra kanyarodunk. Most haladunk a pálya rövidebbik oldalán. Mindjárt balra fordulunk!

- Tan-ü-ge-tés!!! - hallották Dóra hangját.

Megindultak tanügetésben.

- Könnyű ügetés!

Dorka, figyelj a válladra, a lábad legyen a ló oldalánál. Csodálatosan csinálod! Ügyesek vagytok, csajok!

Mint már jó néhányszor, ismét érezte Dorka a közös mozgás örömét. A két ló és lovasaik teljes összhangban voltak.

- Noncsi, ez remek! - kiáltotta Dorka. - Szabadnak érzem magam!

- Én is!

- Könnyített! - kiáltotta Dóra.

Ez az, rugózik a boka!

Ismét könnyű ügetés!

Végül lépésbe vették fel a lovakat, s megálltak.

Megdicsérték lovaikat, s boldogságtól sugárzó arccal ültek a nyeregben.

Dóra már ott volt mellettük.

- Gratulálok, le a kalappal! Nagyon ügyesek voltatok. Ha gondoljátok, legközelebb is gyakorolhatunk így.

- Örülnék neki, nagyon! - mondta Noémi.

- Jól éreztem magam én is!

Noémi leszállt a lóról, kikötötte, majd odament Krisztához.

- Majd mi is sokat leszünk együtt. Etetjük, simogatjuk a lovakat, s ahogy egyre jobban haladsz a lovaglásban, sok érdekes dolgot csinálunk majd együtt. Igaz, Dóra?
- Bizony. Az is biztos, hogy más tanítványomra nem bízám a lányokat, de rád igen, mert látom, milyen ügyes és talpraesett vagy!
- Köszönöm, már alig várom a következő órát!
- Mi is - mondták a lányok.
- Majd e-mailezünk addig is! - kiáltotta Noémi.

Amikor a lányok elmentek, Noémi elgondolkodva fordult Dórához.

- Tudod, a szüleim nem hallhatják az emberek hangját és még sok mindent. De olyan furcsa, hogy a lányok meg a látványból, a színekből maradnak ki. Micsoda öröm, hogy gyönyörködhetek a lovak színeiben, olyan elegáns és pompás állatok. Ebből a lányoknak csak a tapintás és a mozgás adatik meg. Nem igazságtalan ez? - Könnyek csillogtak a szemében. - Annyi lovakkal kapcsolatos képeskönyv és poszter van, amiben mi gyönyörködhetünk, ők meg...
- Nyugodj meg, kicsim. A látás hiánya valóban olyan nagyfokú és súlyos probléma, amit nehéz más érzékszervekkel helyettesíteni. Mégis, talán a ló tartozik azon kevesek közé, akikkel a legszorosabb testi kapcsolatban lehetünk, s a lányok is megérik ennek jelentőségét, az állatok testmelegét, hogy odasimulhatnak hozzájuk, együtt mozoghatnak velük, érezhetik egymást. Sokat gondolkodtam én is azokon a dolgokon, amiket az előbb mondtál. Az a lényeg, hogy számukra is minél élvezetesebbé tegyük az életet, s azt hiszem a kulcsa már a kezünkben van régóta. Szeretettel fogadjuk őket, úgy társalgunk velük, hogy érezzék, ők is fontosak, szükségünk van rájuk, a személyiségükre, az életkedvükre.

Engem már nagyon megszerettek, ezt régóta tudom, s azt is, hogy már hozzád is ragaszkodni fognak tiszta szívből, remek barátság fog kialakulni köztetek.

- Azon leszek!

Olvastam valahol egy idézetet, ez pont ide illik:

„Ne haladj előttem, mert nem tudlak követni! Ne gyere utánam, mert nem tudlak vezetni! Jöjj ide mellém és legyünk barátok!” (Albert Camus)

Lóháton jót játszom!

Dóráék lovardájában nagy volt az izgalom: egy hónapon belül megrendezésre kerül egy ügyességi vetélkedő, erre készül mindenki. A rengeteg gyakorlás után eljött a nagy nap, Dóra köszöntötte a versenyzőket és ismertette a játékszabályokat, hallgassuk csak!

„Minden egyes lovasnak és hozzátartozójának élményekben gazdag, kellemes délelőttöt kívánok! Röviden elmondanám a szabályokat!

A megmérettetés egyénileg történik, tehát egyszerre csak egy lovas lehet a pályán.

Egy-egy feladatot egy perc, vagyis 60 másodperc alatt kell elvégezni. A versenyző 3 életet kap induláskor, ezzel kell gazdálkodnia. Ha a játékos hibát ejt, egy-egy életet veszít. Addig nem lehet a következő szintre lépni, ameddig az előzőt nem teljesítette. A játék kezdetét egy csengettyű jelzi, a feladat végén is ezt hallhatjuk. Játékosaink lovas ajándéktárgyakat vihetnek haza. A gyakorlatban, a szóban elmondottak egyszerűvé válnak majd, jeligénk a következő legyen: LÓHÁTON JÓT JÁTSZOM! - Mindenkinek jó/ló szórakozást kívánok!”

A sok versenyzőből válasszunk ki egyet, akinek a játékát részletesen megnézzük. Lovasunk nem más, mint Dorka. A változatosság kedvéért Csillagot lovagolja, futószárazója: Gábor.

1. feladat: COMBPRÓBA

„A lépésben vezetett lovon a lovasnak egy percen keresztül állva kell maradnia a kengyelben, combjával szorítva a ló oldalát. Ha 60 másodpercen belül a lovas egyensúlyát veszítve visszahuppan a nyeregbe, egy élete bánja.”

„A játék hamarosan kezdődik, 3, 2, 1, GLANG!”

Elkezdődött tehát. Dorka büszkén állt a kengyelben, combjával stabilan szorítva Csillag oldalát, két keze oldalsó középtartásban.

A közönség soraiból családtagjai, barátai hangját hallotta:

„Tarts ki, Dorka!” „Meg tudod csinálni!” „Szorít, szorít!”

„Figyelem, már csak 30 másodperc, idáig nagyon jó!”

„Meg tudom csinálni, megy ez nekem! Érzem!” - suhant át Dorka agyán.

„Már csak 5 másodperc, 4, 3, 2, 1, GLANG!”

„Első szint teljesítve!”

Felhangzott a taps.

Utána pedig az elmaradhatatlan simogatás, a lovacska szeretgetése.

2. feladat: KENGYELBŐL KENGYELBE

„Menet közben könnyen elveszítheti a lovas a kengyelt. Alaphelyzet: lábak a ló oldala mellett, kengyelen kívül. Még mindig lépésben vezetett lovon, a játékos feladata az, hogy legalább háromszor beletegy lábát a kengyelbe, kézzel segíteni tilos! Amennyiben ezt nem sikerül egy perc alatt megcsinálnia, egy életet veszít!”

- Dorka, meg tudod csinálni, nyugi, csak nyugalom! - kiáltotta Viktor, aki észrevette Dorka kissé feszült arcát.

„A játék hamarosan kezdődik: 3...”

„Gyerünk Dorka, rúgd meg egy kicsit a kengyelt, befelé fordítsd a lábad, meglesz az, nyugi, menni fog!” - hallatszott innen is, onnan is.

„Bravó, az első megvan, s még 40 másodperced maradt!” - hangzott Dóra hangja a mikrofonból.

„Itt a kengyel, érzem is, csak ne lennék ilyen ideges!”

„Megvan a második is - még 15 másodperc!”

„Már csak egy van hátra, hajrááá!”

„Sikerült, s még maradt is 3 másodperced!”

„Második szint teljesítve!”

3. feladat: KÉZFÜGGETLEN TANÜGETÉS

„Most már a ló folyamatosan üget. Fő cél, hogy a játékos laza csípővel kövesse a ló mozgását, a nyeregkápa megérintése nélkül. Amennyiben kezét kapaszkodásra használja, a játékot újra kell kezdenie.”

Dorka nagy levegőt vett. - Megvan még mind a három életem, sikerülnie kell, ugye Csillagom?

„A játék hamarosan kezdődik...”

„Ü-get, Csillag, ü-get!” - hallotta Dorka Gábor hangját. Majd a közönség szakértőit:

„Csak a csípő mozog, csak a csípő, lazán, még lazábban!”

„Dőlj hátrébb, a vállak hátul!”

„Már csak 20 másodperc, ez az!”

„Jaaaj!” - mordult fel a közönség, mert Csillag egy hajszálnyival gyorsított, s Dorka önkéntelenül a kápához kapott.

„A harmadik szint nem sikerült, már csak két élet maradt!”

Döbönt csend.

- Dorka, a feladatot újra meg kell próbálnod - mondta Dóra. - Ha szeretnéd, hogy valaki lelket öntsön beléd, most szólj nyugodtan.

- A futószárazónak olyan megnyugtató a hangja, esetleg...

- Dorka, öleld át a lovad nyakát. Simogasd végig. Ez az! Ti ketten egy csapat vagytok. Csak figyelj a lovadra, érezd őt! Már az is nagyszerű, amit idáig elértél! Ne izgulj, mert a lovad is ideges lesz. Vegyél egy nagy levegőt és mondd: „SIKERÜLNI FOG!”

- Sikerülni fog! - mondta Dorka.

A közönség soraiból legjobb barátnője, Kriszta közeledett hozzá.

- Emlékszel, Dorka, mit mondtam neked ma reggel?

Dorka elmosolyodott.

- Persze, hogy emlékszem: „Mutasd meg másoknak, lovagolni milyen jó! Élvezd és add át ezt a szeretetet a többieknek!”

A hangosbemondóban megszólalt Dóra:

„Figyelem, még kétszer próbálkozhatsz! A játék hamarosan kezdődik...”

”A játék hamarosan kezdődik: három, kettő, egy, glang!”

Izgalom vibrált a levegőben.

„Könnyedén, csak könnyedén és nyugodtan!” - hallotta Dorka a közönség soraiból hozzátartozói hangját.

„Kitartás, még 30 másodperc!”

„Sikerülnie kell, hiszen annyit gyakoroltuk!”

„Lábakat tedd hátrébb, ülj a feneked hátsó részére, ez az!” - kiáltotta Viktor, aki maga is izgatottan figyelte ló és lovasa minden mozdulatát.

„5, 4, 3, 2, 1, glang!”

„Harmadik szint teljesítve!”

„Hurááá!!!” - éljenzett a közönség.

Dorka boldogan ölelte át Csillag nyakát.

„Jó kislány, megcsináltuk, te meg én, tudtam, hogy meglesz!”

4. feladat: KÖNNYŰ ÜGETÉS, SZÁRFOGÁSSAL

„A nyeregből való egyenletes kiemelkedéssel tehermentesítjük a ló hátát. Lovasunk szárfogással elindítja lovát ügetésben, majd könnyű ügetést végez, amennyiben előre dől, egy élettől elköszönhet!”

„A játék hamarosan kezdődik...”

Csípő- és csizmasegítséggel ügetésre nógatta lovasunk Csillagot. Hamar elindult a lovacska, s most mehet a könnyű ügetés.

„Szárak a kézben, nem tépünk bele a ló szájába, kezünk lent marad, csak lazán, mégis határozottan, nem kapaszkodva!” - gondolta végig Dorka az eddig tanultakat.

Csillaggal szinte repültek, felemelő érzés volt. Sikerült kikapcsolnia a közönséget, csak ők voltak ketten - ló és lovas.

„Negyedik szint teljesítve!” - hallotta Dorka a hangosbemondót.

Taps, éljenzés, örömkialtások hangzottak fel körös-körül.

5. feladat: UGYANEZ JOBB KÉZEN

„A hatékony és eredményes sportteljesítmény érdekében fejleszteniünk kell a lovas mindkét kézen történő lovaglását. A feladat ugyanaz, csak most jobb kézen. Az előredőlés egy életébe kerülhet!”

„Ajaj, ez sosem volt az erősségem!” - gondolta Dorka.

„Bátran, csak nyugalom!” - mondta Gábor, aki közben átjött a másik oldalra, s előkészített mindent a feladathoz..

„A játék hamarosan kezdődik, 3, 2, 1, glang!”

Minden kezdődött előlről, csak most a másik irányból. Dorkának így is ment a lovaglás, de kevésbé érezte magát biztonságban.

Ez most is meglátszott, sőt.

„Óooh!” - szinte egyként hördült fel a közönség, mert megtörtént, amit senki sem akart, az előredőlés.

„Ötödik szint nem sikerült, már csak 1 élet maradt!”

Dorkának könnyek gyűltek a szemébe.

„Pedig annyira akartam!”

Azt érezte, hogy egy kéz simogatja meg a lábát.

„Ne butáskodj, az előbb ámultunk, milyen szépen mozogtatok együtt. Most is sikerülni fog, ha nem szorongsz annyira” - ismeretlen volt a hang, de kedves, nyugalmat sugárzó.

„Nem tudom... ez a feladat nekem már...” - hebegte Dorka.

Ismét Gábor hangját hallotta maga mellett:

„Képzeld, Dorka, Csillag idáig nagyon élvezte a veled való lovaglást! Látszik rajta, hogy van munkakedve! Nem mindenkivel dolgozik ám ilyen szépen!”

„Tényleg?! Nem is gondoltam volna!” - simogatta meg Dorka Csillagot - „szeretsz velem dolgozni, Csillagom?”

„Egyértelmű, rugaszkodj neki még egyszer a feladatnak, rendben?”

„A játék hamarosan kezdődik: 3, 2, 1, glang!”

Ismét elindultak. Dorka mindent megtett, hogy követni tudja ezen a kézen is a ló mozgását. Most már sokkal jobban ment neki, mint az előbb. Az utolsó másodpercekben azonban... beleesett ugyanabba a hibás mozdulatba.

„Ötödik szint nem sikerült, a játéknak vége... vagyis még nem egészen!” - mondta Dóra.

„Megkérem, Dorkát, Csillag nyergében, jöjjön ide hozzám!”

Gábor vezette a lovat, nyújtott lépésben közelítették az emelvény felé.

„Dorka, csodálatosan játszottál! Négy szintet remekül teljesítettél! Mivel a feladatok egyre nehezednek, várható volt, hogy valamikor át kell adnod a játékot másnak. Mielőtt ez megtörténne, hadd akasszam a nyakadba ezt az érmet!”

„Érmeemet!?” - Dorkának tátva maradt a szája meglepetésében.

„Bizony! Nagyon sok mindent megtanultál már, s ez az érem kézzelfogható bizonyítéka annak, mennyi mindent értél el lovaglásod során. Az, hogy van még mit tanulni, csak jó, hiszen sokat és sokszor jöhetsz még hozzánk!”

Miközben Dorka egyik kezével az érmet szorongatta, másikkal Csillagot szeretgette, Dóra így szólt a közönséghez!

„Kedves Barátaim! Lovagolt már itt valaki egyszer is bekötött szemmel? Nem sokszor, ugye? Dorkának nincs szüksége kötésre, ő egy lovas a sötétben, aki semmit sem lát egyik szemére sem, de minden porcikájával érzi és szereti a lovát! Sőt, minden apróságnak örül, amit a lovaglás élménye nyújtani tud számára! Legyen mindez üzenet a számunkra, s élvezzük négylábú sporttársunk őszinte szeretetét és ragaszkodását!”

Egy pár másodpercnyi csend után tapsorkán fogadta Dóra szavait.

Dorka Csillaggal tett egy-két tiszteletkört, majd amikor leszállt hűséges lova hátáról, barátai vették körül.

„Bárcsak máskor is lenne ilyen csodálatos rendezvény!” - sóhajtott Kitti, aki mindvégig csillogó szemmel figyelte az eseményeket.

Elhangzottak még más gondolatok is, de Dorka tudatáig nem sok minden jutott el. Azt sem tudta, kihez szaladjon - Csillagot szeretgesse, barátait ölelje, Dórával fogjon kezét, aki közben odajött hozzájuk. Végül is egy volt a lényeg, a „kör közepén állt”, barátai, szerettei körében. Vajon van ennél fontosabb a világon?

A nevemet adom érte

Befejező rész

Dorka izgatottan ütötte be Kitti számát. Mostanában személyesen keveset találkoztak, de annál többet beszéltek telefonon.

- Képzeld, Kitti, mit tanulok most!

- Mit?

- Aláírni a nevem! Mivel hamarosan gimibe megyek, a második félévtől ezt is beiktatták az órarendünkbe!

- Mikor kezdtetek?

- Ma volt az első óránk! Ketten-hárman vagyunk egy csoportban, hogy egyénileg is többet tudjon velünk foglalkozni a tanárnő. Képzeld, ma már megtanította az első betűt! Egy különleges, úgynevezett pufi festékkel kidomborítja az adott betűt, felnagyítva láthatom, hogy néz ki, majd ezt lekicsinyítve bele kell írnom egy keretbe. Ez úgy néz ki, mint egy telefonkártya, csak van egy kis kivágott ablaka, ide kell majd az egész névnek kiférnie.

- Nem könnyű feladat, amire vállalkoztál! Izgatottan várom majd, mit mesélsz. Kérlek, ígérd meg, hogy időnként elhozod, amiket írsz!

- Rendben, de csodát még ne várj!

Kriszta Dorkával együtt jár órára, nevezzük inkább tanfolyamnak, mert ilyen a jellege. Ez nagy kihívás nekik, hiszen a látó betűk nem állnak olyan közel hozzájuk, mint a Braille-írás vagy a számítógép billentyűin való gépelés. Vannak ugyan kitapintható, nyomtatott látó betűk, amiket könnyen és szépen be lehet azonosítani. Az aláíráshoz azonban most az írott betűkre van szükség, ami merőben más. Egy teljesen új világ. Meg persze az is furcsa, hogy a lányok nem látják, jól csinálják-e a feladataikat, nem tudják leellenőrizni magukat, így a tanárnőjük dicséreteire, korrigálásaira vannak utalva. Ha sokszor jól dolgoznak, erősíti az önbizalmukat, ha kevesebb a sikerélmény, még több kitartó gyakorlásra van szükség.

- Dorka, nagyon szépek az „r” betűid - mondja mosolyogva Márta -, próbálj meg kérlek még kicsinyíteni!

- Még ennél is kisebbre?

- Igen, bele kell férnie a nevednek a keretbe (Kovács Dóra).

Kriszta, a tied is nagyon szép. Nyugodtan, lassan dolgozz, ne siess annyira!

Tudjátok, gyerekek, minden nap gyakorolni kell egy kicsit, hogy a mozdulatok rögződjenek!

Ebben nincs is hiány, a két lány szorgalmasan dolgozik a már megtanult betűkön. Büszkén hordják maguknál tollaikat, íme, nekik is van, s tanulgatják a használatát!

- Nincs valakinek egy tolla véletlenül? - kérdezte Dorka apukája az egyik üzletben.

- De igen, nekem van! - kiáltotta Dorka boldogan, s büszkén előkapta táskájából.

Egyébként a toll tartását is szokni kell, mert aki nem rutinosan forgatja, begörcsölhet a keze.

Száz szónak is egy a vége, a tanfolyam elég sokáig elhúzódott, mert minden betűt külön-külön meg kellett tanulniuk, majd utána összekötötték a már ismertekkel. Dorkában volt már annyi bátorság, hogy Kittinek megmutassa irományait.

- Dorka, nagyon szép, csak így tovább!

- Köszönöm! Egy kicsit félek a vizsgától!

- Vizsgától?

- Igen, a tanfolyam végén kapunk majd papírokat, amiket alá kell írunk, igazolva, hogy elvégeztük.

- Menni fog, aki lovagol, ezt is meg tudja csinálni, én mondom neked!

Elérkezett a nagy nap.

- Lányok, csak semmi izgalom, nem vérre megy!

Felolvasom nektek a hivatalos papírt, amit alá kell írni. Csak egy lesz, s mindkettőtöknek egyforma.

Figyeljete csak!

„Hűségnyilatkozat!

Lovakkal az emberért!

Nemes Dóra, a lovarda tulajdonosa, ezennel kijelentem, hogy az alulírott tanítványomat leghűségesebb lovasaim közé fogadom mert:

- Oktatóinak mindig feltétlen engedelmességet mutat, utasításaiknak azonnal és habozás nélkül eleget tesz;

- Lovaink iránt tiszteletet, alázatot, szeretetet mutat;

- Durva bánásmódot soha nem alkalmaz (ütlegelés, túlzott pálca- vagy ostorhasználat);

- A lovaglás közben tanúsított magatartása példás, másokat lovaglásra inspiráló;

- Lovainkat nem eszköznek, hanem szerető élőlényeknek tekinti!

A fentiekben felsoroltak figyelmet érdemelnek és mindenekelőtt elismerést.

Tanítványomat aláírásával kérem igazolni, hogy továbbra is ilyen hűséges és ragaszkodó lesz lovardánkhoz, oktatóihoz és lovainkhoz!

Nemes Dóra, lovardavezető

Lovas aláírása:

2012. 05.20.”

A lányok tátott szájjal hallgatták a felolvasást. Lángba borult az arcuk!

- Hűség, szeretet, odaadás, fegyelem, lovaglás: a nevetem adom érte - suttogta Dorka.

- Én is! - mondta könnyes szemmel Kriszta.

- Lányok, írjátok alá!

Dorka kezében elkezdett remegni a toll!

- Jaj, nem megy! Nem tudom!

Egyszer csak léptek közeledtek a padhoz és egy ismerős hang szólalt meg mellettük:

- Aki lovagol, ezt is meg tudja csinálni, képesek vagytok rá, csak nyugodtan! - kiáltotta Dóra.

- Gondoljatok arra, hogy ez a kis keret a lovaglópálya, s a toll a lovatok, akit végig kell vezetni rajta! Nosza, hajrá!

Kriszta szinte a keze alatt érezte kedves lova bőrének puhaságát, Dorka nemkülönben.

A lányok nagy levegőt vettek, s alapos koncentráció közepette elkezdtek a komoly műveletet!

- Nos, hadd nézzem! - mondta a tanárnő. - Lányok, gyönyörű lett, mintha én írtam volna!

Mindkettőtöké csodálatosan szép, tényleg a neveteket adtátok ehhez a nyilatkozathoz!

- Egyébként, volt nálam még egy-egy példány, ha esetleg mégis elrontottátok volna - mondta mosolyogva Dóra.

- Mégis hogyan, kinek az ötlete volt? - hebegtek a lányok.

- Hiszen mindketten meséltetek nekem a tanfolyamról - kezdte Dóra. - Azt is tudtam, hogy a tanfolyam végén biztosan alá kell írni valamit próbaképpen. Gondoltam, miért ne kaphatnátok olyan iratot, ami valóban sokat jelent nektek? Dorka, édesanyád volt a közvetítőm a tanárnőtökkel, aki szíves beleegyezését adta. Azt meg nem bírtam volna ki, hogy személyesen ne legyen jelen ezen a fontos eseményen! Nagyon büszkék vagyunk rátok mindannyian!

- Kitti, ezt nézd! - kiáltotta Dorka már messziről.

- Ez igen! Micsoda fontos íromány! Tedd el és őrizd sokáig! Legyél rá nagyon büszke! Ugye megmondtam: aki lovagol, az olyan dolgokra is vállalkozik, amire nem tartja magát más-különben képesnek.

- Igen, a nevemmel megpecsétetem a lovagláshoz kötődő viszonyomat, a nevetem adtam érte!